

Sygn. akt II AKa 60/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Włodzimierz Brazewicz

Sędziowie: sędzia SA Krzysztof Ciemnoczołowski

sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w G. G. P.

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2019 r.

sprawy

M. A., s. H., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

S. G., s. A., ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

A. J., s. M., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. ; art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 258 § 1 k.k. ; art. 56 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

C. N., s. K., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

A. S., s. R., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora wobec oskarżonego A. J. i obrońców oskarżonych wobec: M. A., S. G., C. N. i A. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt **IV K 21/10**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w pkt. XLVIII orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności podwyższa do 9 (dziewięciu) lat;
2. w pkt. LVII i LXVI podstawę wymiaru kar łącznych w miejsce art. 91 § 2 k.k. przyjmuje art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k.;
3. w pkt. LXVIII uchyla orzeczenie o opłacie zasądzonej od oskarżonego A. J.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od oskarżonego A. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

IV. obciążą oskarżonych: M. A., S. G., A. J., C. N. i A. S. wydatkami postępowania odwoławczego w częściach związanych z ich w nim udziałem.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę:

1. **M. A.** oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 1999 roku do końca 2005 roku w G., zaś od II połowy 2003 r. w G. i w Holandii wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., C. N., A. J., A. B. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

II. w maju 2005 r. w G., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z C. N., osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., A. J., A. B., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 8 kg amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w okresie od kwietnia 2006 roku do dnia 24 lutego 2008 roku w G. i W., wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., A. B., W. T., P. M., C. P., A. W., J. J., M. K., C. Ż., M. N. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

III. w okresie od kwietnia 2006 roku do dnia 24 lutego 2008 roku w G. i W., wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., A. B., W. T., P. M., C. P., A. W., J. J., M. K., C. Ż., M. N. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu

popelnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

IV. w okresie od 2006 roku do stycznia 2008 roku w G., wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w zorganizowanej grupie mającej na celu popelnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., A. B., A. J. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających o łącznej wadze nie mniejszej niż 7.800 gramów heroiny oraz 10 kilogramów konopi indyjskich i substancji psychotropowych o łącznej wadze 18 kilogramów amfetaminy i tak:

1. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., A. B. i A. J. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

2. w czerwcu 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J. i A. B. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 800 gramów i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze nie mniej niż 1 kilograma,

3. w lutym 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J. i A. B. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 1 kilograma i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 2 kilogramów,

4. w okresie pomiędzy czerwcem a końcem lipca 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., A. B. uczestniczył w obrocie znaczną ilości środków odurzających w postaci 10 kilogramów konopi indyjskich i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

5. w okresie od września 2007 roku do stycznia 2008 roku, wspólnie i w porozumieniu z A. J. i A. B. uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

6. w nieustalonych dniach w drugiej połowie 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J. i A. B. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 6 kilogramów,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

V. na przełomie stycznia i lutego 2007 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., A. J. i A. J. (1) uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci haszyszu o wadze łącznej nie mniej niż 50 kg, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. **A. B.** oskarżonego o to, że:

VI. w okresie od 1999 roku do końca 2005 roku w G., zaś od II połowy 2003 r. w G. i w Holandii wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., C. N., A. J., M. A. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popelnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k.;

VII. nieustalonych dniach w latach pomiędzy 1999 rokiem a początkiem 2001 roku w G., wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci haszyszu o łącznej wadze nie mniejszej niż 200 kilogramów oraz kokainy o wadze nie mniejszej niż 10 kilogramów, tj. o przestępstwo określone w art. 56 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

VIII. w nieustalonych dniach w 2001 roku w G. wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 6 kilogramów, tj. o przestępstwo określone w art. 56 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

IX. w okresie od początku 2001 r. do początku 2003 r. w G., wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z C. N., osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., a także wspólnie i w porozumieniu z Z. M., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 12 kilogramów kokainy, 5 kilogramów haszyszu i substancji psychotropowych w postaci 20 kilogramów amfetaminy i 10.000 sztuk tabletek ekstazy, i tak:

1. w okresie od początku 2001 r. do początku 2003 r. w G., wielokrotnie, wspólnie i w porozumieniu z C. N. uczestniczył w obrocie nie mniej niż 2 kilogramami kokainy, nie mniej niż 5 kilogramami haszyszu i nie mniej niż 10 000 sztuk tabletek ekstazy,

2. w nieustalonym czasie w 2003 roku r. w G., dwukrotnie, wspólnie i w porozumieniu z C. N., osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., a także Z. M., uczestniczył w obrocie znaczną ilością nie mniej niż 10 kilogramami kokainy i nie mniej niż 20 kilogramami amfetaminy,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

X. w maju 2005 r. w G., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z C. N., osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., A. J., M. A., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 8 kg amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

XI. w okresie od kwietnia 2006 roku do dnia 24 lutego 2008 roku w G. i W., wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., M. A., W. T., P. M., C. P., A. W., J. J., M. K., C. Ż., M. N. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k.;

XII. w okresie od 2006 roku do stycznia 2008 roku w G., wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., M. A., C. N. i A. J. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających o łącznej wadze nie mniejszej niż 7.800 gramów heroiny oraz 10 kilogramów konopi indyjskich i substancji psychotropowych o łącznej wadze 18 kilogramów amfetaminy 40.000 tabletek ekstazy i tak:

1. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., M. A. i A. J. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

2. w czerwcu 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J. i M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 800 gramów i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze nie mniej niż 1 kilograma,

3. w okresie pomiędzy czerwcem a wrześniem 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z A. J., D. N., C. N. uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 40.000 tabletek extasy,

4. w lutym 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J. i M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 1 kilograma i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 2 kilogramów,

5. w okresie pomiędzy czerwcem a końcem lipca 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilości środków odurzających w postaci 10 kilogramów konopi indyjskich i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

6. w okresie od września 2007 roku do stycznia 2008 roku, wspólnie i w porozumieniu z A. J. i M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

7. w nieustalonych dniach w drugiej połowie 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J. i M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 6 kilogramów,

tj. o przestępstwo określone w art. 56 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIII. w I połowie 2006 roku, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., S. G., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wywiózł z G. do Wielkiej Brytanii znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 40 kilogramów, tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XIV. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2007 roku, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z W. T., A. J., P. M., C. Ż., M. N., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wywiózł z G. do Szwecji znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 20 kilogramów i tak:

1. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2007 roku wywiózł znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów,

2. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2007 roku wywiózł znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów,

tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XV. na przełomie stycznia i lutego 2007 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. A., A. J. i A. J. (1) uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci haszyszu o wadze łącznej nie mniej niż 50 kg, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XVI. we wrześniu 2007 roku, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., C. P., J. J., A. W., C. Z., M. N. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, przywiózł z Rumunii do W. znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 130 kilogramów, tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XVII. we wrześniu 2007 roku, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., A. J., C. P., J. J., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wywiózł z G. do Szwecji znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 20 kilogramów i tak:

1. we wrześniu 2007 roku wywiózł znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów,

2. we wrześniu 2007 roku wywiózł znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów,

tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XVIII. we wrześniu 2007 roku, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., C. P. i J. J., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, przywiózł ze Szwecji do G. znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów, tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIX. na przełomie października i listopada 2007 roku dwukrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J. i S. G., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wywiózł ze S., powiat (...) do Wielkiej Brytanii znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 130 kilogramów i tak:

1. na przełomie października i listopada 2007 roku wywiózł znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 90 kilogramów,

2. na przełomie października i listopada 2007 roku wywiózł znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 40 kilogramów,

tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XX. w okresie od dnia 18 lutego 2008 r. do 24 lutego 2008 r., wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., C. P., A. W., J. J. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, przywiózł z terytorium Ukrainy do G. i M. znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 74 kg brutto, tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXI. w okresie pomiędzy dniem 1 lutego 2002 r. a 31 grudnia 2002 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wobec których toczy się odrębne postępowanie w Prokuraturze Okręgowej L., wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach podziału ról, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że

- przyjął od nieustalonej osoby celem dalszej dystrybucji narkotyki o łącznej wadze co najmniej 3 kg,

- oferował ustalonym osobom zakup 1 kg narkotyku,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

XXII. w okresie pomiędzy dniem 30 czerwca 2002 r. a 31 grudnia 2002 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wobec których toczy odrębne postępowanie w Prokuraturze Okręgowej w L., wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach podziału ról, brał udział w przemyśle znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy znacznej ilości – co najmniej 10 kg, w ten sposób, że przekazał ją ustalonej osobie, celem wywozu za granicę Polski, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

3. **S. G.** oskarżonego o to, że:

XXIV. w I połowie 2006 roku, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., A. J., D. N., wywiózł z G. do Wielkiej Brytanii znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 40 kilogramów, tj. o przestępstwo z art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

4. **A. J.** oskarżonego o to, że:

XXV. w okresie od 1999 roku do końca 2005 roku w G., zaś od II połowy 2003 r. w G. i w Holandii wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., C. N., A. B., M. A. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k.

XXVI. w maju 2005 r. w G., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z C. N., osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., A. B., M. A., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 8 kg amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXVII. w okresie od kwietnia 2006 roku do dnia 24 lutego 2008 roku w G. i W., wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B., M. A., W. T., P. M., C. P., A. W., J. J., M. K., C. Ż., M. N. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k.

XXVIII. w okresie od 2006 roku do stycznia 2008 roku w G., wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B., M. A., C. N. i A. J. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających o łącznej wadze nie mniejszej niż 7.800 gramów heroiny oraz 10 kilogramów konopi indyjskich i substancji psychotropowych o łącznej wadze 18 kilogramów amfetaminy i tak:

1. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B., M. A. i A. J. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

2. w czerwcu 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B. i M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 800 gramów i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze nie mniej niż 1 kilograma,

3. w okresie pomiędzy czerwcem a wrześniem 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B. i C. N. uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 40.000 tabletek extasy,

4. w lutym 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B. i M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 1 kilograma i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 2 kilogramów,

5. w okresie pomiędzy czerwcem a końcem lipca 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B., M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilości środków odurzających w postaci 10 kilogramów konopi indyjskich i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

6. w okresie od września 2007 roku do stycznia 2008 roku, wspólnie i w porozumieniu z A. B. i M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 5 kilogramów,

7. w nieustalonych dniach w drugiej połowie 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B. i M. A. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze 6 kilogramów,

tj. o przestępstwo określone w art. 56 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXIX. w I połowie 2006 roku, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., D. N., S. G., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wywiózł z G. do Wielkiej Brytanii znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 40 kilogramów, tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXX. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2007 roku, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z W. T., A. B., P. M., C. Ż., M. N., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wywiózł z G. do Szwecji znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 20 kilogramów i tak:

1. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2007 roku wywiózł znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów,

2. w nieustalonych dniach w pierwszej połowie 2007 roku wywiózł znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów,

tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXXI. na przełomie stycznia i lutego 2007 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. A., A. B. i A. J. (1) uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci haszyszu o wadze łącznej nie mniej niż 50 kg, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXXII. we wrześniu 2007 roku, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B., C. P., J. J., A. W., C. Z., M. N. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i

substancji psychotropowych, przywiózł z Rumunii do W. znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 130 kilogramów, tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXXIII. we wrześniu 2007 roku, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., A. B., C. P., J. J., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wywiózł z G. do Szwecji znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 20 kilogramów i tak:

1. we wrześniu 2007 roku wywiózł znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów,

2. we wrześniu 2007 roku wywiózł znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze łącznej 10 kilogramów,

tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXXIV. na przełomie października i listopada 2007 roku dwukrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B. i S. G., w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wywiózł ze S., powiat (...) do Wielkiej Brytanii znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 130 kilogramów i tak:

1. na przełomie października i listopada 2007 roku wywiózł znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 90 kilogramów,

2. na przełomie października i listopada 2007 roku wywiózł znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 40 kilogramów,

tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXXV. w okresie od dnia 18 lutego 2008 r. do 24 lutego 2008 r., wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B., C. P., A. W., J. J. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, przywiózł z terytorium Ukrainy do G. i M. znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o wadze łącznej 74 kg brutto, tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. **C. N.** oskarżonego o to, że:

LXIII. w okresie od 2001 r. do maja 2005 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z A. B., osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., A. J., M. A., brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k.;

LXIV. w okresie od początku 2001 r. do początku 2003 r. w G., wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji

psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z A. B., osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., a także wspólnie i w porozumieniu z Z. M., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 12 kilogramów kokainy, 5 kilogramów haszyszu i substancji psychotropowych w postaci 20 kilogramów amfetaminy i 10.000 sztuk tabletek ekstazy, i tak:

1. w okresie od początku 2001 r. do początku 2003 r. w G., wielokrotnie, wspólnie i w porozumieniu z A. B. uczestniczył w obrocie nie mniej niż 2 kilogramami kokainy, nie mniej niż 5 kilogramami haszyszu i nie mniej niż 10 000 sztuk tabletek ekstazy,

2. w nieustalonym czasie w 2003 roku r. w G., dwukrotnie, wspólnie i w porozumieniu z A. B., osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., a także Z. M., uczestniczył w obrocie znaczną ilością nie mniej niż 10 kilogramami kokainy i nie mniej niż 20 kilogramami amfetaminy,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

LXV. w maju 2005 r. w G., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z A. B., osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., A. J., M. A., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 8 kg amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

LXVI. w okresie pomiędzy czerwcem a wrześniem 2006 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z A. B., A. J., D. N. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k.;

LXVII. w okresie pomiędzy czerwcem a wrześniem 2006 roku w G. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych wspólnie i w porozumieniu z A. B., A. J., D. N., uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 40.000 tabletek ekstazy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

6. **A. S.** oskarżonego o to, że:

LXXII. w okresie od 11 lutego 1999 roku do końca 2005 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z A. B., osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, C. N., A. J., M. A. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

LXXIII. w okresie od początku 2001 r. do początku 2003 r. w G., wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z C. N., osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. B., a także wspólnie i w porozumieniu z Z. M., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 12 kilogramów kokainy, 5 kilogramów haszyszu i substancji psychotropowych w postaci 20 kilogramów amfetaminy i 10.000 sztuk tabletek ekstazy, i tak:

1. w okresie od początku 2001 r. do początku 2003 r. w G., wielokrotnie, wspólnie i w porozumieniu z A. B. uczestniczył w obrocie nie mniej niż 2 kilogramami kokainy, nie mniej niż 5 kilogramami haszyszu i nie mniej niż 10 000 sztuk tabletek ecstasy,

2. w nieustalonym czasie w 2003 roku r. w G., dwukrotnie, wspólnie i w porozumieniu z C. N., osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. B., a także Z. M., uczestniczył w obrocie znaczną ilością nie mniej niż 10 kilogramami kokainy i nie mniej niż 20 kilogramami amfetaminy,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

LXXIV. w maju 2005 r. w G., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie, wywozie oraz uczestnictwie wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wspólnie i w porozumieniu z C. N., osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. B., A. J., M. A., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 8 kg amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

LXXV. w okresie pomiędzy dniem 01 lutego 2002 r. a 31 grudnia 2002 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. B. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wobec których toczy się odrębne postępowanie w Prokuraturze Okręgowej L., wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach podziału ról, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że:

- przyjął od nieustalonej osoby celem dalszej dystrybucji narkotyki o łącznej wadze co najmniej 3 kg,

- oferował ustalonym osobom zakup 1 kg narkotyku,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

LXXVI. w okresie pomiędzy dniem 30 czerwca 2002 r. a 31 grudnia 2002 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. B. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wobec których toczy odrębne postępowanie w Prokuraturze Okręgowej w L., wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach podziału ról, brał udział w przemyśle znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy znacznej ilości – co najmniej 10 kg, w ten sposób, że przekazał ją ustalonej osobie, celem wywozu za granicę Polski, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z 27 marca 2018 r., sygn. akt IV K 21/10:

I. oskarżonego **M. A.** uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I i II aktu oskarżenia;

II. oskarżonego M. A. uznał za winnego popełnienia tego, że okresie od kwietnia 2006 roku do dnia 24 lutego 2008 roku w G. i W., brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, czyn ten zakwalifikował z art.258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

III. oskarżonego M. A. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., A. B. i inną ustaloną osobą czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

IV. oskarżonego M. A. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. J., A. B. i inną ustaloną osobą, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r.

V. czyny przypisane w pkt III i IV uznał za ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 § 1 k.k. i za na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł;

VI. w związku ze skazaniem za czyny przypisane w punkcie III i IV na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego M. A. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 800 zł;

VII. na podstawie art. 91 § 2 kk. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone w punktach II i V kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu M. A. łączną karę 4 lat pozbawienia wolności;

VIII. w ramach zarzutu VI oskarżonego **A. B.** uznał za winnego tego, że w okresie od 1999 roku do końca 2005 roku w G., zaś od II połowy 2003 r. w G. i w Holandii wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. S., C. N., A. J., brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, czyn ten zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

IX. oskarżonego A. B. uznał za winnego czynów zarzucanych mu w pkt VII, VIII i IX aktu oskarżenia i uznając je w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. za ciąg przestępstw, które przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

X. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt X z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z C. N., A. J. oraz osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, czyn ten zakwalifikował z art 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XI. w ramach zarzutu XI oskarżonego A. B. uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2006 roku do dnia 24 lutego 2008 roku w G. i W., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, czyn ten zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XII. oskarżonego A. B. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J., M. A., C. N. i inną ustaloną osobą, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. z art 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zw. z art. 12 k.k.

XIII. oskarżonego A. B. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. J., M. A. i inną ustaloną osobą, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. z art 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r.,

XIV. czyny przypisane w pkt XII i XIII uznał za ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XV. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIII aktu oskarżenia i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XVI. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie XV na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. B. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 100 zł;

XVII. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIV, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. J. i innymi osobami, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XVIII. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVI, z tym ustaleniem, że działał z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. J. i innymi osobami, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIX. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVII, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. J. i innymi osobami, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XX. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, z góry powziętym zamiarem, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXI. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIX, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. J. i D. N., w krótkim odstępie czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXII. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XX, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. J. i innymi osobami, czyn ten kwalifikuje z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXIII. czyny przypisane w punktach XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII uznaje za ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 91 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.

07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał A. B. na karę roku pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XXIV. w związku ze skazaniem za czyny przypisane w punktach XVII -XXII na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. B. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 100 zł;

XXV. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXI aktu oskarżenia, czyn ten zakwalifikował z art 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XXVI. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie XXV na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. B. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 100 zł;

XXVII. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXII aktu oskarżenia, który zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XXVIII. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie XXVII na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. B. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 100 zł;

XXIX. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone XV, XXIII, XXVII kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w punktach VIII, IX, X, XI, XIV, XV, XXIII, XXV, XXVII kary grzywny i wymierzył oskarżonemu A. B. łączną karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XXX. oskarżonego **S. G.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 §1 i 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XXXI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego S. G. na rzecz (...)Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 800 zł;

XXXII. oskarżonego **A. J.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXV, z tym ustaleniem, że popełnił go w okresie od około sierpnia 2002 r. do końca 2005 r., czyn ten zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

XXXIII. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXVI z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. B., C. N. oraz osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, czyn ten zakwalifikował z art 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XXXIV. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie XXXIII na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. J. na rzecz (...)Towarzystwa (...)z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 1000 zł;

XXXV. w ramach zarzutu XXVII oskarżonego A. J. uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2006 roku do dnia 24 lutego 2008 roku w G. i W., brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, czyn ten zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

XXXVI. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXVIII z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B., M. A., C. N. i inną ustaloną osobą, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. kwalifikuje z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zw. z art. 12 k.k.

XXXVII. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXI z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. B., M. A. i inną ustaloną osobą, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r.,

XXXVIII. czyny przypisane w pkt XXXVI XXXVII uznał za ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XXXIX. w związku ze skazaniem za czyn przypisane w punktach XXXVI, i XXXVII na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. J. na rzecz (...)Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 1000 zł;

XL. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIX, który zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 §1 i 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XLI. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXX z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. B. i innymi osobami i z góry powziętym zamiarem, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XLII. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXII z tym ustaleniem, że działał z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B. i innymi osobami, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XLIII. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIII z tym ustaleniem, że działał z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. B. i innymi osobami, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XLIV. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIV z tym ustaleniem, że działał z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B., czyn ten

zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XLV. oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z D. N., A. B. i innymi osobami, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XLVI. czyny przypisane w punktach XLI - XLV uznał za ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał A. J. na karę 6 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XLVII. w związku ze skazaniem za czyn przypisane w punktach XLI - XLV a podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. J. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 1000 zł;

XLVIII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności oraz orzeczone kary grzywny i wymierzył oskarżonemu A. J. łączną karę 7 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

XLIX. w ramach zarzutu LXIII oskarżonego **C. N.** uznał za winnego tego, że w okresie od 1999 roku do końca 2005 roku w G., zaś od II połowy 2003 r. w G. i w Holandii wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. B., A. S., A. J. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, czyn ten zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

L. oskarżonego C. N. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXIV aktu oskarżenia, który przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł;

LI. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie L na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego C. N. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 500 zł;

LII. oskarżonego C. N. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXV który przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. kwalifikuje z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł;

LIII. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie LII na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego C. N. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 500 zł;

LIV. oskarżonego C. N. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXVI za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

LV. oskarżonego C. N. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXVII który przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. kwalifikuje z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. , i za to na to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł;

LVI. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie LV na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego C. N. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 500 zł;

LVII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności oraz orzeczone kary grzywny i wymierzył oskarżonemu C. N. łączną karę 4 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł.;

LVIII. w ramach zarzutu LXXII oskarżonego **A. S.** uznaje za winnego tego, że w okresie od 1999 roku do stycznia 2001 r. i od grudnia 2001 r. do czerwca 2004 r. w G. i w Holandii wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, A. B., C. N., A. J. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przywozie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wywozie za granicę, wbrew przepisom ustawy, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz na uczestnictwie, wbrew przepisom ustawy, w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, czyn ten zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

LIX. oskarżonego A. S. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt LXXIII, z tym, że popełnił go w okresie od grudnia 2001 r. do początku 2003 r. czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

LX. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie LIX na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. S. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 600 zł;

LXI. oskarżonego A. S. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXXIV;

LXII. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXXV czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 12 i za to na to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08. 12. 2011 r. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

LXIII. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie LXII na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. S. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 600 zł;

LXIV. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXXVI i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

LXV. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie LXIV na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A. S. na rzecz (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 600 zł;

LXVI. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności oraz orzeczone kary grzywny i wymierzył oskarżonemu A. S. łączną karę 5 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

LXVII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- M. A. od 09. 04. 2008 r. do 15. 12. 2009 r.
- A. B. od 24. 02. 2008r. do 24. 04. 2009 r.
- S. G. od 16. 06. 2009 r. do 03. 12. 2009r.
- A. J. od 24. 02. 2008 r. do 17. 12. 2009 r.
- C. N. od 17. 09. 2008 r. do 21. 12. 2009 r.
- A. S. od 29. 04. 2008 r. do 15. 12. 2009 r.

LXVIII. na podstawie art. 626 § 1, 627 k.p.k., art. 1. art. 2 ust 1 pkt 4 - 6 art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Dz. U. 49 z 1983 r. poz. 223 z późn. zm. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od:

- oskarżonego M. A. kwotę 800 zł,
- oskarżonego A. B. kwotę 900 zł tytułem opłat,
- oskarżonego S. G. kwotę 1000 zł tytułem opłat,
- oskarżonego A. J. kwotę 2400 zł tytułem opłat,
- oskarżonego C. N. kwotę 900 zł tytułem opłat,
- oskarżonego A. S. kwotę 2200 zł tytułem opłat,

i obciążył ich pozostałymi kosztami procesu, za wyjątkiem kosztów części uniewinniającej, którymi obciąża Skarb Państwa.

Apelacje od wyroku wywiedli: - prokurator, w odniesieniu do oskarżonego A. J. oraz obrońcy oskarżonych: M. A., S. G., C. N. i A. S..

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego A. J. zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. J. w pkt. XLVIII wyroku, poprzez wymierzenie jej w wymiarze 7 lat, a więc w dolnej granicy wynikającej z kar jednostkowych, wobec wysokiej szkodliwości społecznej czynów i stopnia jego zawinienia, a przede wszystkim ilości realizowanych przestępstw (w tym zbrodni) oraz ich charakteru i rozmiarów, roli oskarżonego, które to okoliczności ocenione w

sposób właściwy i kompleksowy sprawiają, że wymierzona oskarżonemu kara łączna nie będzie spełniać ich celów w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie XLVIII poprzez wymierzenie A. J. na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów kary łącznej 11 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego M. A., zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w części dotyczącej punktu II, III, IV, V, VI, VII, LXVII i LXVIII całości zarzucając mu:

1/ obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej a nie swobodnej opartej o wskazania doświadczenia życiowego i zasady prawidłowego rozumowania ocenie dowodów,

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, , polegający na uznaniu, że oskarżony M. A. dopuścił się czynów opisanych w punktach III, IV, V aktu oskarżenia mimo poważnych, nieusuniętych wątpliwości w tym względzie wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie.

Wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punktach III, IV, i V aktu oskarżenia ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania .

Obrońca oskarżonego S. G. zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. istotny dla treści orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony miał świadomość bądź przewidywał, że przedmiotem przemytu w którego dokonaniu pomagał są środki odurzające,

2. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art 60 § 2 k.k. po przez jego niezastosowanie w sytuacji gdy okoliczności sprawy przemawiały za jego zastosowaniem, w szczególności gdy Sąd ustalił, że sprawca po pierwszym przemycie dobrowolnie zrezygnował z udziału w przestępczym procederze a ponad to, przynajmniej w początkowej fazie działania nie miał świadomości co do rodzaju przemyconych towarów. Co za tym idzie postawa osobista oskarżonego jak i motywy działania przemawiają za orzeczeniem kary poniżej ustawowego zagrożenia.

Biorąc pod uwagę powyższe wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu,

ewentualnie;

- orzeczenie wobec oskarżonego na zasadzie art 60 § 2 k.k. „kary mieszanej” 6 miesięcy pozbawienia wolności, ograniczenia wolności oraz grzywny.

Obrońca oskarżonego C. N. zaskarżył w całości rozstrzygnięcia zawarte w punktach: XLIX, L, LII, LIV, LV wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku dotyczące tego oskarżonego zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.

W zakresie dotyczącym punktu XLIX zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk. poprzez dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny zebranych dowodów dokonanej w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji niesłuszne uznanie oskarżonego za członka zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo braku wystarczających dowodów pozwalających na uznanie jego uczestnictwa w popełnieniu tego czynu, kiedy nawet wyjaśnienia skruszonego przestępcy nie wskazują na jego w niej udział, nadto których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować z uwagi na brak w materiale jakichkolwiek innych dowodów,

- art. 7 kpk. poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami logiki i uznanego za wiarygodny materiału dowodowego tj. wyłącznie wyjaśnień A. B., czego skutkiem jest nieoparte żadnym dowodem, dowolne ustalenie, że C. N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od 2001 r. do końca 2005 r., mimo wskazywania przez A. B. końca współpracy po śmierci matki w maju 2005 r. co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych bezpodstawnie wydłużających uczestnictwo oskarżonego w grupie przestępczej, również o okres od maja do grudnia 2005 r.

- art. 4 kpk. w zw. art. 7 kpk. poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności: jego wyjaśnień w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego czynu oraz sprzeczności w wyjaśnieniach A. B., który jak twierdzi miał działać na terenie nieruchomości wynajętej od N., mimo przejścia jej w posiadanie nowego właściciela,

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk. ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie dotyczącym punktu L zaskarżonego wyroku:

- art 17 § 1 pkt 6 kpk. w wyniku uznania C. N. za winnego popełnienia przestępstwa wobec którego przedawnienie karalności nastąpiło na początku 2018 r., bowiem zgodnie z ustaleniami wyroku miał brać udział w popełnieniu tego czynu na przestrzeni czasowej: początek 2001 r. - początek 2003 r., a datę wydania wyroku nie sposób określić jako początek roku.

Z ostrożności procesowej:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dowodu pochodzącego wyłącznie z lapidarnych wyjaśnień A. B., których skutkiem jest wyprowadzone i nieoparte żadnym innym dowodem ustalenie przez sąd, że C. N. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, opartych wyłącznie na wyjaśnieniach skruszonego przestępcy, których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale sprawy jakiegokolwiek innego dowodu potwierdzającego słowa A. B.,

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie dotyczącym punktu LII zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, który pochodzi wyłącznie z krótkiej wzmianki w wyjaśnieniach A. B., w wyniku czego zostało wyprowadzone nieoparte żadnym innym dowodem błędne ustalenie faktyczne, że C. N. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających opisanych w tym czynie, niesłusznie oparte na wyjaśnieniach skruszonego przestępcy który wskazał inne osoby niż C. N. korzystające z owoców tego przestępstwa, omawianego wskazania nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale sprawy jakiegokolwiek innego dowodu, godzi się w tym miejscu wskazać, że oskarżeni o ten czyn M. A. i A. S. zostali uniewinnieni od jego popełnienia,

- art. 4 kpk w zw. art. 7 kpk poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności: jego szczerych oraz prostoliniwnych wyjaśnień w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego czynu oraz jedynie oświadczył, że nie brał żadnego udziału w takich rzeczach i nie wie co mógłby jeszcze powiedzieć,

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie dotyczącym punktu LIV zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny zebranych dowodów dokonanej w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji niesłuszne uznanie oskarżonego za członka zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo braku wystarczających dowodów pozwalających na uznanie jego uczestnictwa w popełnieniu tego czynu, gdzie nawet wyjaśnienia skruszonego przestępcy nie wskazują na jego w niej udział, nadto których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować z uwagi na brak w materiale jakichkolwiek innych dowodów,

- art. 4 kpk w zw. art. 7 kpk poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności: jego szczerych oraz prostoliniwnych wyjaśnień w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego czynu oraz nie potwierdzenia popełnienia przez niego tego czynu przez pozostałych oskarżonych oraz świadków przesłuchanych w tej sprawie,

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie dotyczącym punktu LV zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dowodu pochodzącego wyłącznie z wyjaśnień A. B., czego skutkiem został wyprowadzony niepoparty żadnym innym dowodem wniosek, że C. N. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających opisanych w tym czynie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, opartych wyłącznie na wyjaśnieniach skruszonego przestępcy, których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale sprawy jakiegokolwiek innego dowodu, a co godne podkreślenia budynek w którym w dacie czynu A. B. miał przechowywać omawiane środki odurzające już fizycznie nie istniał,

- art. 4 kpk w zw. art. 7 kpk poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności: jego szczerych oraz prostoliniwnych wyjaśnień, w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego czynu i oświadczył, że nie brał w nim żadnego udziału oraz nie potwierdzenia popełnienia przez niego tego czynu przez pozostałych oskarżonych,

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający bezpośredni wpływ na jego treść. W tej sprawie zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego w zakresie dotyczącym wskazanych części zaskarżonego wyroku dotyczących oskarżonego C. N. nie odpowiada wnikliwej ich ocenie. Poza sporem pozostaje fakt, że wyjaśnień A. B. nie można w żaden sposób poddać kontroli weryfikacyjnej z uwagi na brak jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających jego słowa i obciążających oskarżonego C. N..

Natomiast istnieją przesłanki wskazujące na błędne ustalenia w sprawie, pod postacią:

- niezasadnego ustalenia, że oskarżony N. brał udział w popełnieniu czynu za który został uznany winnym - punkt LII zaskarżanego wyroku, mimo, że oskarżony A. B. wskazał, że pieniądze pochodzące z tego przestępstwa otrzymał wyłącznie on oraz inny oskarżony lecz nie C. N.,

- niezasadnego ustalenia, że czyn opisany w punkcie LII zaskarżanego wyroku miał miejsce na terenie nieruchomości, którą wcześniej wynajmował A. B., bowiem w dacie czynu zarządzał nią i korzystał z niej prawowity właściciel, w związku z czym nierealne było wielodniowe suszenie na jej terenie rozłożonej substancji chemicznej,

- niezasadnego ustalenia, że czyn opisany w punkcie LV zaskarżanego wyroku popełnił C. N. wspólnie z A. B. i innymi osobami bowiem w tym okresie wymienieni oskarżeni nie mieli ze sobą kontaktu, a inne osoby oskarżone o popełnienie tego przestępstwa nie potwierdziły udziału w nim N.,

- niezasadnego ustalenia, że A. B. przechowywał narkotyki opisane w punkcie LV zaskarżanego wyroku w piwnicy nieruchomości którą wynajmował wcześniej od C. N. bowiem we wskazanym czasie kto inny był jej posiadaczem.

Zarzucał orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

- art. 424 § 2 kpk przez nie ustosunkowanie się w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku do obowiązku przytoczenia wszystkich okoliczności jakie miał sąd na względzie wymierzając C. N. określoną karę. Wymienienie ogólnikowo okoliczności obciążających wszystkich oskarżonych oraz ogólnikowe wspomnienie o ustabilizowanej sytuacji życiowej oskarżonego stanowi dowód nie sprostania wymogom zawartym w art. 53 kk.

Wniósł o zmianę powyższego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego C. N. od popełnienia wszystkich czynów opisanych w zaskarżanym wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Wniósł o przeprowadzenie podczas postępowania odwoławczego dowodu z akt innych postępowań, bowiem tylko w ten sposób jest możliwa weryfikacja rzetelności składanych wyjaśnień przez A. B., w szczególności:

- Sądu Okręgowego w Gdańsku IV Wydział Kamy - sprawa IV K 162/14, gdzie przez wymienionego został obciążony W. T., w konsekwencji uniewinniony przez Sąd,

- Prokuratury Apelacyjnej w G. - sprawa Ap V Ds 38/13, częściowe umorzenie postępowania wobec podejrzanego A. K..

W piśmie zatytułowanym „Zmiana (uzupełnienie) sentencji apelacji” obrońca oskarżonego C. N. zaskarżył w całości rozstrzygnięcia zawarte w punktach: XLIX, L, LI, LII, LIII, LIV, LV, LVI, LVII wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku dotyczące tego oskarżonego zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.

W zakresie dotyczącym punktu XLIX zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny zebranych dowodów dokonanej w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji niesłuszne uznanie oskarżonego za członka zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo braku wystarczających dowodów pozwalających na uznanie jego uczestnictwa w popełnieniu tego czynu, kiedy nawet wyjaśnienia skruszonego przestępcy nie wskazują na jego w niej udział, nadto których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować z uwagi na brak w materiale jakichkolwiek innych dowodów,

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami logiki i uznanego za wiarygodny materiału dowodowego tj. wyłącznie wyjaśnień A. B., czego skutkiem jest niepoparte żadnym dowodem, dowolne ustalenie, że C. N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od 2001 r. do końca 2005 r., mimo wskazywania przez A. B. końca współpracy po śmierci matki w maju 2005 r. co w konsekwencji doprowadziło do

błędnych ustaleń faktycznych bezpodstawnie wydłużających uczestnictwo oskarżonego w grupie przestępczej, również o okres od maja do grudnia 2005r.,

- art. 4 kpk w zw. art. 7 kpk poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności: jego wyjaśnień w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego czynu oraz sprzeczności w wyjaśnieniach A. B., który jak twierdzi miał działać na terenie nieruchomości wynajętej od N., mimo przejścia jej w posiadanie nowego właściciela,

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie dotyczącym punktu L zaskarżonego wyroku:

- art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art 17 § 1 pkt 6 kpk w wyniku uznania C. N. za winnego popełnienia przestępstwa wobec którego przedawnienie karalności nastąpiło na początku 2018 r., bowiem zgodnie z ustaleniami wyroku miał brać udział w popełnieniu tego czynu na przestrzeni czasowej: początek 2001 r. - początek 2003 r., a datę wydania wyroku nie sposób określić jako początek roku.

Z ostrożności procesowej:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dowodu pochodzącego wyłącznie z lapidarnych wyjaśnień A. B., których skutkiem jest wyprowadzone i nieoparte żadnym innym dowodem ustalenie przez sąd, że C. N. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, opartych wyłącznie na wyjaśnieniach skruszonego przestępcy, których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale sprawy jakiegokolwiek innego dowodu potwierdzającego słowa A. B.,

- art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie dotyczącym punktu LII zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, który pochodzi wyłącznie z krótkiej wzmianki w wyjaśnieniach A. B., w wyniku czego zostało wyprowadzone nieoparte żadnym innym dowodem błędne ustalenie faktyczne, że C. N. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających opisanych w tym czynie, niesłusznie oparte na wyjaśnieniach skruszonego przestępcy, który wskazał inne osoby niż C. N. korzystające z owoców tego przestępstwa, omawianego wskazania nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale sprawy jakiegokolwiek innego dowodu, godzi się w tym miejscu wskazać, że oskarżeni o ten czyn M. A. i A. S. zostali uniewinnieni od jego popełnienia,

- art. 4 kpk w zw. art. 7 kpk poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności: jego szczerych oraz prostolinijnych wyjaśnień w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego czynu oraz jedynie oświadczył, że nie brał żadnego udziału w takich rzeczach i nie wie co mógłby jeszcze powiedzieć,

- art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się

wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie dotyczącym punktu LIV zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny zebranych dowodów dokonanej w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji niesłuszne uznanie oskarżonego za członka zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo braku wystarczających dowodów pozwalających na uznanie jego uczestnictwa w popełnieniu tego czynu, gdzie nawet wyjaśnienia skruszonego przestępcy nie wskazują na jego w niej udział nadto których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować z uwagi na brak w materiale jakichkolwiek innych dowodów,

- art. 4 kpk w zw. art. 7 kpk poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności: jego szczerych oraz prostolinijnych wyjaśnień w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego czynu oraz nie potwierdzenia popełnienia przez niego tego czynu przez pozostałych oskarżonych oraz świadków przesłuchanych w tej sprawie,

- art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie dotyczącym punktu LV zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dowodu pochodzącego wyłącznie z wyjaśnień A. B., czego skutkiem został wyprowadzony niepoparty żadnym innym dowodem wniosek, że C. N. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających opisanych w tym czynie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, opartych wyłącznie na wyjaśnieniach skruszonego przestępcy, których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale sprawy jakiegokolwiek innego dowodu, a co godne podkreślenia budynek w którym w dacie czynu A. B. miał przechowywać omawiane środki odurzające już fizycznie nie istniał,

- art. 4 kpk w zw. art. 7 kpk poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności: jego szczerych oraz prostolinijnych wyjaśnień w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego czynu i oświadczył, że nie brał w nim żadnego udziału oraz nie potwierdzenia popełnienia przez niego tego czynu przez pozostałych oskarżonych,

- art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

Nadto zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający bezpośredni wpływ na jego treść. W tej sprawie zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego w zakresie dotyczącym wskazanych części zaskarżonego wyroku dotyczących oskarżonego C. N. nie odpowiada wnikliwej ich ocenie. Poza sporem pozostaje fakt, że wyjaśnień A. B. nie można w żaden sposób poddać kontroli weryfikacyjnej z uwagi na brak jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających jego słowa i obciążających oskarżonego C. N..

Natomiast istnieją przesłanki wskazujące na błędne ustalenia w sprawie, w szczególności:

- niezasadnego ustalenia, że oskarżony N. brał udział w popełnieniu czynu za który został uznany winnym - punkt LII zaskarżanego wyroku, mimo, że oskarżony A. B. wskazał, że pieniądze pochodzące z tego przestępstwa otrzymał wyłącznie on oraz inny oskarżony lecz nie C. N.,

- niezasadnego ustalenia, że czyn opisany w punkcie LII zaskarżanego wyroku miał miejsce na terenie nieruchomości, którą wcześniej wynajmował A. B., bowiem w dacie czynu zarządzał nią i korzystał z niej prawowity właściciel, w związku z czym nierealne było wielodniowe suszenie na jej terenie rozłożonej substancji chemicznej,

- niezasadnego ustalenia, że czyn opisany w punkcie LV zaskarżanego wyroku popełnił C. N. wspólnie z A. B. i innymi osobami bowiem w tym okresie wymienieni oskarżeni nie mieli ze sobą kontaktu, a inne osoby oskarżone o popełnienie tego przestępstwa nie potwierdziły udziału w nim N.,

- niezasadnego ustalenia, że A. B. przechowywał narkotyki opisane w punkcie LV zaskarżanego wyroku w piwnicy nieruchomości którą wynajmował wcześniej od C. N. bowiem we wskazanym czasie kto inny był jej posiadaczem.

Nadto zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. W szczególności:

- art. 424 § 2 kpk przez nie ustosunkowanie się w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku do obowiązku przytoczenia wszystkich okoliczności jakie miał sąd na względzie wymierzając C. N. określoną karę. Wymienienie ogólnikowo okoliczności obciążających wszystkich oskarżonych oraz ogólnikowe wspomnienie o ustabilizowanej sytuacji życiowej oskarżonego stanowi dowód nie sprostania wymogom zawartym w art. 53 kk.

W związku z treścią oraz zakresem zaskarżenia wniósł o uchylenie orzeczeń jednostkowych zawartych w punktach: LI, LIII, LVI, LYII wyroku.

Nadto wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego C. N. od popełnienia wszystkich czynów opisanych w apelacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Wniósł o przeprowadzenie podczas postępowania odwoławczego dowodu z akt innych postępowań, bowiem tylko w ten sposób jest możliwa weryfikacja rzetelności składanych wyjaśnień przez A. B., w szczególności:

- Sądu Okręgowego w Gdańsku IV Wydział Kamy - sprawa IV K 162/14, gdzie przez wymienionego został obciążony W. T., w konsekwencji uniewinniony przez Sąd,

- Prokuratury Apelacyjnej w G. - sprawa Ap V Ds 38/13, częściowe umorzenie postępowania wobec podejrzanego A. K..

Obrońca oskarżonego A. S. – adw. M. W., zaskarżył w całości rozstrzygnięcia zawarte w punktach: LVIII, LIX, LX, LXII, LXIII, LXIV, LXV, LXVI wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku dotyczące tego oskarżonego zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.

W zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie LVIII zaskarżonego wyroku:

- art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art.17 § 1 pkt 6 kpk poprzez uznanie A. S. za winnego popełnienia czynu opisanego w części I rozstrzygnięcia; polegającego na uczestnictwie przez okres od 1999 r. do stycznia 2001 r. w zorganizowanej grupie przestępczej, wobec którego przestępstwa przedawnienie karalności nastąpiło w styczniu 2006 r.,

- art. 7 kpk poprzez uznanie A. S. za winnego popełnienia czynu opisanego w części II rozstrzygnięcia; w wyniku dokonania dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodów, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wnioskowania prawniczego w wyniku niepopartego żadnymi dowodami niesłusznego uznania, że A. S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od grudnia 2001 r. do czerwca 2004 r., pomimo uznania go w tym samym wyroku za winnego popełnienia w ramach tej grupy, ostatniego przestępstwa na

początku 2003 r., w obliczu wyjaśnień oskarżonego A. B. wskazującego, że po miesiącach letnich 2003 r. wyjechał do Holandii i przebywał poza granicami Polski przynajmniej do połowy 2004 r., oraz uznanych za wartościowy dowód zeznań świadka K. G., który w ogóle nie wskazał A. S. jako członka omawianej grupy,

- art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk nakazującego wskazanie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, do których Sąd powinien w uzasadnieniu wyroku odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

Jeżeli w wyniku kontroli apelacyjnej nastąpiłoby uznanie uczestnictwa oskarżonego w grupie przestępczej w okresie od grudnia 2001 r. do początku 2003 r. zarzucił obrazę:

- art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk poprzez uznanie A. S. za winnego popełnienia części II opisanego czynu; polegającej na uczestnictwie przez okres od grudnia 2001 r. do początku 2003 r. w zorganizowanej grupie przestępczej wobec którego przestępstwa przedawnienie karalności nastąpiło na początku 2013 r.

W zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie LIX zaskarżonego wyroku:

- art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w wyniku uznania A. S. za winnego popełnienia opisanego przestępstwa wobec którego przedawnienie karalności nastąpiło na początku 2018 r., a zgodnie z ustaleniami Sądu wymieniony miał popełnić ten czyn w okresie od grudnia 2001 r. do początku 2003 r., natomiast wydanie wyroku nastąpiło dnia 27 marca 2018 r., czyli po okresie przedawnienia karalności,

Z ostrożności procesowej zarzucił obrazę innych przepisów postępowania:

- art. 7 kpk. poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, w sposób sprzeczny z zasadami wnioskowania prawniczego i doświadczenia życiowego, dowodu pochodzącego wyłącznie z wyjaśnień A. B., w wyniku których pozostaje wyprowadzone i nieoparte żadnym innym dowodem niesłuszne ustalenie przez Sąd, że A. S. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, ustalenie którego nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale dowodowym sprawy jakiegokolwiek innego dowodu potwierdzającego słowa A. B.,

- art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk nakazującego wskazanie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, do których Sąd powinien w uzasadnieniu odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie LXII zaskarżonego wyroku:

- art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w wyniku uznania A. S. za winnego popełnienia przestępstwa wobec którego przedawnienie karalności nastąpiło dnia 31 grudnia 2017 r., bowiem zgodnie z ustaleniami Sądu wymieniony miał popełnić ten czyn w okresie od dnia 1 lutego 2002 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. zaś wydanie wyroku nastąpiło 27 marca 2018 r.

Z ostrożności procesowej zarzucił obrazę innych przepisów postępowania:

- art. 7 kpk. poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, który pochodzi wyłącznie z krótkiej wzmianki w wyjaśnieniach A. B., w wyniku czego zostało wyprowadzone nieoparte żadnym innym dowodem błędne ustalenie faktyczne, że A. S. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających opisanych w tym czynie, tego wskazania nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale sprawy jakiegokolwiek innego dowodu,

- art. 410 kpk. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk. ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się

wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

W zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie LXIV zaskarżanego wyroku:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodu, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dowodu pochodzącego wyłącznie z wyjaśnień A. B., czego skutkiem został wyprowadzony niepoparty żadnym innym dowodem wniosek, że A. S. uczestniczył w przemyśle znacznej ilości środków odurzających opisanych w tym czynie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, których nie można w żaden sposób przewidziany prawem zweryfikować lub poddać kontroli z uwagi na brak w materiale sprawy jakiegokolwiek innego dowodu,

- art. 4 kpk w zw. art. 7 kpk poprzez brak wnikliwej oceny dowodów przemawiających na niekorzyść oraz korzyść oskarżonego, w szczególności: jego wyjaśnień w których konsekwentnie nigdy nie przyznał się do popełnienia tego czynu oświadczając, że nie brał w nim jakiegokolwiek udziału oraz nie potwierdzenia popełnienia przez niego tego przestępstwa przez żaden z innych dowodów zaprezentowanych przez Oskarżyciela Publicznego, a uznanie winy oskarżonego wyłącznie na podstawie gołosłownego pomówienia,

- art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, ponieważ podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd powinien w jego uzasadnieniu do wszystkich tych okoliczności odnieść się wskazując, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń oraz wskazać powody dla których nie uznał dowodów przeciwnych.

Nadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający bezpośredni wpływ na jego treść. W tej sprawie zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego w zakresie dotyczącym wskazanych części zaskarżonego wyroku dotyczących oskarżonego A. S. nie odpowiada wnikliwej ich ocenie. Poza sporem pozostaje fakt, że wyjaśnień A. B. nie można w żaden sposób poddać kontroli weryfikacyjnej z uwagi na brak jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających jego słowa i obciążających oskarżonego S.. Istnieją natomiast przesłanki nakazujące podchodzić do wyjaśnień A. B. z wyjątkową ostrożnością i rozwagą, wymieniony dążąc do uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary obciążył innych oskarżonych udziałem w przestępstwach których nie mogli popełnić, przykładowo z uwagi na pobyt w zakładach karnych. Dotyczy to zarówno A. S. jak i M. A.. Zostali oni uniewinnieni za popełnienie części przestępstw o dokonanie których pomawiał ich oskarżony B.. W związku z powyższym, nie można wykluczyć sytuacji, że inne uznane za wiarygodne przez Sąd wyjaśnienia A. B. rozmiłują się z prawdą doprowadzając w ten sposób do uznania za winnych określonych przestępstw osoby które czynów tych nie popełniły. Przykładem podnoszonego twierdzenia jest uznanie oskarżonego C. N. za winnego popełnienia czynu (punkt LII wyroku) polegającego na rozłożeniu i suszeniu narkotyków na terenie nieruchomości, którą wcześniej wynajmował A. B., w sytuacji kiedy w dacie czynu zarządzał nią i korzystał z niej nowy właściciel, w związku z czym niemożliwe było do wykonania wielodniowe suszenie na jej terenie znacznej ilości substancji chemicznej przez osoby trzecie.

Nadto zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

- art. 424 § 2 kpk przez nie ustosunkowanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do obowiązku przytoczenia wszystkich okoliczności jakie miał sąd na względzie wymierzając A. S. określoną karę. Wymienienie ogólnikowo okoliczności obciążających wszystkich oskarżonych oraz ogólnikowe wspomnienie o ustabilizowanej sytuacji życiowej oskarżonego stanowi dowód nie sprostania wymogom zawartym w art. 53 kk.

W związku z treścią oraz zakresem zaskarżenia wniósł o uchylenie orzeczeń jednostkowych zawartych w punktach: LX, LXIII, LXV i LXVI wyroku.

Wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. od popełnienia wszystkich czynów zaskarżonych w niniejszej apelacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Wniósł o przeprowadzenie podczas postępowania odwoławczego dowodu z akt sprawy II K 581/05 Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku; na okoliczność czasu w którym oskarżony A. S. popełnił przestępstwo podobne do czynów zarzucanych jemu w tym postępowaniu.

Wniósł o przeprowadzenie podczas postępowania odwoławczego dowodu z akt innych postępowań, bowiem tylko w taki sposób jest możliwa weryfikacja rzetelności składanych wyjaśnień przez A. B., w szczególności akt:

- Sądu Okręgowego w Gdańsku IV Wydział Kamy - sprawa IV K 162/14, gdzie przez wymienionego został obciążony W. T., w konsekwencji uniewinniony przez Sąd,

- Prokuratury Apelacyjnej w G. - sprawa Ap V Ds 38/13, częściowe umorzenie postępowania wobec podejrzanego A. K..

Obrońca oskarżonego A. S. – adw. M. P. , zaskarżył wyrok w części tj. w punktach LVIII, LIX, LX, LXII, LXIII, LIV, LV LVI, LVIII, na korzyść oskarżonego A. S., zarówno co do winy jak i kary zarzucając mu:

1. Bezwzględne przyczyny odwoławcze - art. 439 KPK:

1.1. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 6 KPK poprzez skazanie oskarżonego za czyn opisany w punkcie LVIII, zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 258 § 1 KK, w zakresie w jakim Sąd przypisał oskarżonemu uczestniczenia w grupie przestępczej w okresie od 1999 r. do stycznia 2001 r. i od grudnia 2001 r. do 1 maja 2004 r., w przypadku gdy karalność za ten czyn przedawniła się odpowiednio za pierwszy okres w styczniu 2006 r., a za drugi w czerwcu 2014 r.

2. Względne przyczyny odwoławcze - art. 438 KPK:

2.1. na podstawie art. 438 pkt 2 oraz art. 427 § 2 KPK wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

2.1.1. art. 7 KPK poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego A. S. analizie zgromadzonych dowodów, w szczególności polegającej na przyjęciu, wyłącznie w oparciu o dowód z pomówienia współoskarżonego, że oskarżony A. S. dopuścił się zarzucanych mu czynów, pomimo że istnienie wyłącznie jednego dowodu z pomówienia, jako nieweryfikowalnego, nie pozwala na uznanie winy oskarżonego w oparciu o jego treść a także wobec faktu, że wyjaśnienia A. B. są ogólne, sprzeczne i niekonsekwentne, a nadto stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie i faktami obiektywnymi co winno skutkować dyskwalifikacją ich w całości a nie jedynie wybiórczo (pomówienie współoskarżonych o czyny popełnione w czasie, gdy byli oni pozbawieni wolności);

2.1.2. na podstawie art. 424 KPK sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nie odpowiadający wymogom prawa tj. w szczególności:

2.1.2.1. bez wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku w zakresie stosowania ustawy obowiązującej w czasie popełnienia czynu,

2.1.2.2. bez wyjaśnienia jakie fakty sąd uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, w szczególności w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu A. S. w pkt. LVIII i LXII, LXIV,

co w konsekwencji uniemożliwia dokonanie kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia,

2.1.3. na podstawie art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 4 KPK rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego A. S. kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego dokonał oraz w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełnić w zakresie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec skazanego;

2.2. na podstawie art. 438 pkt 3 KPK oraz art. 427 § 2 KPK wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku:

2.2.1. poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy brak materiału dowodowego wskazujący w sposób kategoryczny na sprawstwo oskarżonego;

2.2.2. poprzez niezasadne ustalenie, iż od maja 2004 r. do czerwca 2004 r. oskarżony A. S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, gdy brak jakiegokolwiek materiału potwierdzającego te okoliczności;

2.2.3. poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony A. S. w okresie od 1999 do stycznia 2001 i od grudnia 2001 roku do czerwca 2004 przynależał do zorganizowanej grupy przestępczej.

Wskazując na powyższe wniosł:

1.. o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. od zarzucanych mu czynów w całości.

2. o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów procesu według norm przepisanych.

Jednocześnie wniosł:

3. o przeprowadzenie dowodu z postanowienia prokuratora, Prokuratury Apelacyjnej w G., w sprawie o sygn. akt Ap V Ds. 38/13 dotyczącego umorzenia częściowo śledztwa względem A. K., na okoliczność oceny wiarygodności A. B..

Odpowiedź na apelację prokuratora złożył obrońca oskarżonego A. J. wnosząc o jej nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do tego oskarżonego.

Wyrok w odniesieniu do oskarżonego A. B. uprawomocnił się.

Sąd apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje wywiedzione przez obrońców oskarżonych okazały się bezzasadne; zasadną natomiast jest apelacja wywiedziona przez oskarżyciela publicznego.

Z uwagi na fakt, że wniosek o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego złożyli jedynie obrońcy oskarżonych: A. S. i C. N. oraz obrońca oskarżonego A. J., tylko do zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców wskazanych oskarżonego i oskarżyciela publicznego, którego apelacja dotyczyła oskarżonego A. J. odniesie się sąd drugiej instancji w niniejszym uzasadnieniu, zgodnie z treścią przepisu art.457 § 2 kpk.

Oдноśnie apelacji obrońców oskarżonego A. S..

Z uwagi na fakt, że obrońcy oskarżonego A. S. podnieśli częściowo tożsame zarzuty, sąd apelacyjny odniesie się do nich łącznie.

Nie mają racji skarżący twierdząc, że w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu A. S. w pkt. LVIII zaskarżonego orzeczenia wystąpiła bezzwzględna przyczyna odwoławcza określona w przepisie art.439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art.17 § 1 pkt 6 kpk. Nie doszło bowiem do przedawnienia karalności przypisanego temu oskarżonemu czynu z art.258 § 1 kk. Brak jest również podstaw do uznania, że we wskazanym punkcie wyroku sąd okręgowy przypisał oskarżonemu dwa przestępstwa z art.258 § 1 kk, jedno w okresie od 1999r. do stycznia 2001r. a drugie, od grudnia 2001r. do czerwca 2004r. Gdyby sąd uznał, że doszło do popełnienia dwóch przestępstw, to opisałby

je w dwóch punktach wyroku i orzekł dwie odrębne kary jednostkowe lub jedną karę po zastosowaniu art.91 § 1 kk. Redakcja wyroku odnosząca się do tego zarzutu wskazuje zatem, że sąd uznał czyn tam przypisany za jedno przestępstwo. Uznając dopuszczalność wyeliminowania z opisu czynu pewnego czasowo wyodrębnionego fragmentu sąd apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd Sądu Najwyższego zawarty w wyroku z 8.02.2011r. w sprawie IV KK 124/10. Orzeczenie to wprawdzie nie dotyczy problemu przedawnienia karalności przestępstwa, to jednak Sąd Najwyższy nie zakwestionował w nim prawidłowości wyeliminowania pewnego fragmentu czasowego z okresu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej z jednoczesnym uznaniem pozostałych okresów za jedno przestępstwo. Udział w zorganizowanej grupie przestępczej jest przestępstwem o charakterze trwałym (nie neguje tego obrońca oskarżonego – str.4 apelacji adw. M. P.), trwa zatem tak długo, jak długo trwa przynależność do grupy i nie wymaga dokonywania innych działań przestępczych. Przestępstwo to jest również przestępstwem formalnym, co znaczy, że do wypełnienia jego znamion wystarcza sama bierna przynależność, bez popełniania innych czynów zabronionych. Wobec powyższego nie jest trafna argumentacja adw. M. W. (str.9 apelacji), że skoro nie postawiono oskarżonemu A. S. zarzutów popełnienia określonych przestępstw w okresie od lipca - sierpnia 2003r. do połowy 2004r. to niezasadnym było przypisanie mu popełnienia przestępstwa z art.258 § 1 kk również w tym okresie. Brak jest podstaw, w oparciu o swobodnie oceniony przez sąd okręgowy materiał dowodowy, że po początku 2003r. zorganizowana grupa przestępcza, do której należał oskarżony A. S. przestała istnieć. Odmierna w tym zakresie ocena skarżącego opiera się na okoliczności, że w tym czasie oskarżony A. B., którego wyjaśnienia stanowiły istotny dowód obciążający oskarżonego A. S., przebywał za granicą. Oskarżony ten wyjaśnił bowiem, że w tym czasie (od 2003r). grupa istniała nadal i działał w niej (...), tj. oskarżony A. S. (k.566, k.1438 akt sprawy). Okoliczność, że świadek K. G. składając zeznania (k.2013-2017 akt sprawy) dotyczące działania grupy w tym okresie (a zatem potwierdza wyjaśnienia oskarżonego A. B. w tym zakresie) nie wskazał na oskarżonego A. S. nie deprecjonuje wyjaśnień A. B., który przecież ściśle z oskarżonym A. S. w ramach tej grupy współpracował.

W ocenie sądu apelacyjnego w niniejszym składzie brak było zatem podstaw do wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. S. w pkt. LVIII zaskarżonego orzeczenia okresu kiedy przebywał w zakładzie karnym. Jego zachowanie bowiem po opuszczeniu izolacji więziennej, tj. kontynuowanie popełniania przestępstw w ramach tej samej zorganizowanej grupy przestępczej wskazuje jednoznacznie na to, że trwale do tej grupy należał. Z uwagi jednak na kierunek apelacji wywiedzionej w odniesieniu do tego oskarżonego (jedynie na korzyść) sąd odwoławczy nie mógł zmienić opisu czynu mu przypisanego na jego niekorzyść. Ustalony w sprawie stan faktyczny, mający w szczególności odzwierciedlenie w opisie czynu zawartym w pkt. LVIII zaskarżonego orzeczenia, wskazuje, że po opuszczeniu zakładu karnego oskarżony A. S. kontynuował swój udział w zorganizowanej grupie przestępczej i w jej ramach popełnił przestępstwo przypisane mu w pkt. LIX zaskarżonego orzeczenia. Z powyższych względów sąd apelacyjny uznał, że oskarżony A. S. popełnił jeden czyn z art.258 § 1 kk w okresach: od 1999 roku do stycznia 2001r. i od grudnia 2001r. do czerwca 2004r. Wobec powyższego bieg terminu przedawnienia tego czynu rozpoczął się w jednym czasie, tj. w czerwcu 2004r. Nie doszło zatem do jego przedawnienia, zarówno w dacie wyrokowania przez sąd pierwszej instancji, jak i przez sąd odwoławczy. Pomimo bowiem wyłączenia pewnego okresu z opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. S. w pkt. LVIII zaskarżonego orzeczenia, przestępstwo, które, co podkreśla sam skarżący, ma charakter trwały, trwa aż do jego zakończenia. W przedmiotowej sprawie, w odniesieniu do oskarżonego A. S., do czerwca 2004r. W czerwcu 2004r. obowiązywał przepis art.258 § 1 kk w brzmieniu nadanym mu nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie 1 maja 2004r. Przestępstwo to było wówczas zagrożone karą do 5 lat pozbawienia wolności a zgodnie z treścią art.101 § 1 pkt. 3 kk termin przedawnienia jego karalności wynosi 10 lat. Z uwagi na fakt, że w tym okresie w sprawie zostało wszczęte postępowanie, okres ten mocą przepisu 102 kk uległ wydłużeniu o kolejne 10 lat. A zatem nie upłynął jeszcze ani w dacie wyrokowania przez sąd pierwszej instancji, ani przez sąd odwoławczy. Wobec powyższego nie znajdujące odniesienia do realiów rozpoznawanej sprawy mają rozważania obrońców oskarżonego odnoszące się do stycznia 2001r. jako początku biegu przedawnienia czynu przypisanego oskarżonemu A. S. w pkt. LVIII zaskarżonego orzeczenia. Przestępstwo trwale jest dokonane w dacie kończącej przestępczy proceder; w odniesieniu do oskarżonego A. S. jest to czerwiec 2004r. W dacie tej obowiązywał przepis art.258 § 1 kk w brzmieniu nadanym nowelizacją Kodeksu karnego, która weszła w życie 1 maja 2004r. Brak jest zatem podstaw do odnoszenia się do treści tego przepisu w brzmieniu sprzed 1 maja 2004r. w kontekście względności w rozumieniu art.4 § 1 kk. Czynu trwałego nie można również „dzielić” i tym samym uznać, jak chce tego adw. M. P. (str.5 apelacji), że do inkryminowanego

zachowania oskarżonego A. S. do 1 maja 2004r. należy stosować Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do tej daty, co miałyby przełożenie na okres przedawnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Podkreślenia tu ponownie wymaga, że brak jest podstaw do uznania, że oskarżonemu A. S. w pkt. LVIII zaskarżonego orzeczenia przypisano dwa przestępstwa z art.258 § 1 kk. Wobec powyższego poparcia stanowiska apelującego nie mogą stanowić przywołane na str.5 apelacji adw. M. P. judykaty, gdyż jedynie w sprawach: II AKa 94/14 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku i IV KK 288/15 Sądu Najwyższego przedmiotem postępowania były czyny z art.258 § 1 kk i w obu sprawach zostały one popełnione przed 1 maja 2004r.; sprawa zaś WK 2/16 nie dotyczyła w ogóle zarzutu z art.258 § 1 kk.

Brak jest również podstaw do podzielenia stanowiska adw. M. P. (str.6 apelacji), że bezpodstawnym było przypisanie oskarżonemu A. S. działania w zorganizowanej grupie przestępczej po 1 maja 2004r. Jak już wyżej wskazano, z uwagi na formalny charakter przestępstwa z art.258 § 1 kk, okoliczność, że w okresie od 1 maja 2004r. do czerwca 2004r. nie przypisano oskarżonemu popełnienia żadnego przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie implikuje uznania, że do tej grupy nie należał. Jak już również wyżej wskazano, sąd okręgowy stanął na stanowisku, że czas osadzenia w jednostce penitencjarnej winien skutkować wyeliminowaniem go z okresu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Stąd zmodyfikował opis czynu z art.258 § 1 kk przypisany oskarżonemu A. S. i ograniczył go do czerwca 2004r., kiedy to – jak wskazuje sam skarżący – został on zatrzymany i był pozbawiony wolności do 2.12.2005r., a prokurator zarzucił mu działanie w zorganizowanej grupie przestępczej do końca 2005r. Stąd końcem czynu z art.258 § 1 kk przypisanemu oskarżonemu A. S. jest czerwiec 2004r. a brak jest podstaw do uznania, że okres ten winien kończyć się przed 1 maja 2004r., kiedy to doszło do zmiany przepisu art.258 § 1 kk w zakresie zagrożenia karą. Sam oskarżony A. S. wyjaśnił w kontekście swojej działalności „w narkotykach”, że dopiero po 2006r. przestał mieć kontakt z A. B. (k.11564 akt sprawy). Trafnym argumentem nie może być to, że czyny przypisane oskarżonemu A. S. w pkt. LXII i LXIV zaskarżonego orzeczenia nie zawierają kwalifikacji prawnej z art.65 kk. Wskazać bowiem należy, że – jak widać z treści zarzutów aktu oskarżenia (odpowiednio pkt. LXXV i LXXVI) zarzuty dotyczą działania jedynie (spośród oskarżonych w powyższej sprawie, którym postawiono zarzuty działania w zorganizowanej grupie przestępczej) z oskarżonym A. B., wobec pozostałych toczy się postępowanie w Prokuraturze Okręgowej w L.. Nie są to zatem czyny popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej osądzonej w przedmiotowej sprawie. To, że oskarżonemu A. S. zarzucono popełnienie innych przestępstw, poza związanymi z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, której dotyczy zaskarżony wyrok, samo w sobie nie przeczy, że w tym samym czasie należał do tej grupy, która jest przedmiotem osądu w powyższej sprawie. To, że oskarżony A. B. po wyjeździe do Holandii (miało to miejsce w 2003r. – wyjaśnienia A. B. k.1438 akt sprawy, nie zaś w 2004r.) miał ograniczoną wiedzę o działalności grupy nie implikuje uznania, że w ogóle nie miał wiedzy na ten temat. To, że miał wiedzę o działalności grupy, w szczególności o udziale w niej oskarżonego A. S. wskazuje choćby zacytowany przez adw. M. P. (str.6 apelacji) fragment jego wyjaśnień. Nie przeczy bowiem dalszemu istnieniu grupy wskazując jedynie, że z uwagi na pobyt za granicą, nie zna skali przestępczego jej działania w tym czasie, wymieniając przy tym pseudonim oskarżonego A. S..

Całkowicie chybione są również podniesione w apelacji adw. M. W. zarzuty upływu terminu przedawnienia karalności czynów przypisanych oskarżonemu A. S. w pkt. LIX i LXII zaskarżonego orzeczenia, tj. uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych. Zarówno pod rządami obowiązującej w czasie ich popełnienia (grudzień 2001r. – początek 2003r. czyn z pkt. LIX wyroku i 1.02.2002r. – 31.12.2002r. czyn z pkt. LXII wyroku) ustawy z 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii (art.43 ust.3), jak i uznanej za obowiązującą w powyższej sprawie ustawie z 29.07.2005r. w brzmieniu obowiązującym do 8.12.2011r. (art.56 ut.3), przestępstwo to zagrożone było karą pozbawienia wolności do lat 10. Przed przystąpieniem do analizy przepisów dotyczących instytucji przedawnienia karalności czynów podkreślenia wymaga, że nie stosuje się do nich art.4 § 1 kk a zatem nie stanowią podstawy te, które są względniejsze dla sprawcy. Przepis art. 2 ustawy z 3 czerwca 2005r. o zmianie ustawy – Kodeks karny stanowi bowiem, że do czynów popełnionych przed wejściem w życie tej ustawy (co miało miejsce 3.08.2005r.) stosuje się przepisy Kodeksu karnego o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Przepis przewidujący dla występków zagrożonych karą pozbawienia w wymiarze 10 lat (przekraczających 3 lata), 10-letni okres przedawnienia (art.101 § 1 pkt. 3 kk) przestał obowiązywać wraz z wejściem w życie jego nowelizacji, co nastąpiło 3.08.2005r. Niewątpliwie okres przedawnienia czynów przypisanych oskarżonemu A. S. w pkt. LIX i LXII zaskarżonego wyroku wówczas jeszcze nie upłynął. Mocą tej nowelizacji wprowadzono (i nadal

obowiązuje) przepis art.101 § 1 pkt 2a kk, który przewiduje 15-letni okres przedawnienia dla występków zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat, a zatem takich jakie przypisano oskarżonemu A. S. w pkt LIX i LXII zaskarżonego orzeczenia. Wobec powyższego, zgodnie z treścią art.101 § 1 pkt 2a kk okres przedawnienia ich karalności to 15 lat (nie zaś 10 jak twierdzi skarżący). Z uwagi na wszczęcie w tym okresie postępowania, okres ten, mocą przepisu art. 102 kk uległ wydłużeniu o kolejne 10 lat (nie zaś 5 jak twierdzi skarżący), a zatem w dacie wyrokowania zarówno przez sąd okręgowy, jak i sąd odwoławczy terminy przedawnienia karalności tych przestępstw jeszcze nie upłynęły. Również bowiem i przepis art.102 kk, ze względów wskazanych powyżej, ma zastosowanie w brzmieniu określonym jego nowelizacją, która weszła w życie 3.08.2005r. Wskazany przez skarżącego 5-letni okres wydłużenia przedawnienia karalności czynów o jakich mowa obowiązywał bowiem jedynie do tej daty.

Reasumując zatem, w datach wyrokowania w przedmiotowej sprawie, przez sądy obu instancji nie doszło do przedawnienia karalności czynów przypisanych oskarżonemu A. S..

Odnosząc się do sformułowanego w apelacjach obrońców oskarżonego zarzutów obrazy art.7 kpk, art.410 kpk i art.424 kpk, w pierwszej kolejności należy zauważyć, iż prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków.

Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego – zgodnego z przepisami postępowania karnego – przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, ale również do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Drugi sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostawać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy. Podstawę zatem wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży przy tym obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych mu czynów, powinien logicznie i przekonująco uzasadnić. Uzasadnienie więc winno logicznie wskazywać na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwnie, wyjaśniać istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować. Nie ma – zdaniem sądu apelacyjnego – jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż sąd okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Należy stwierdzić, iż sąd orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej analizie, a tok rozumowania zaprezentował w jasnym, szczegółowym i przekonującym uzasadnieniu. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonana została przez sąd okręgowy z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 7 kpk i art.410 kpk, zgodna jest z zasadami wiedzy doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów logicznych lub faktycznych.

Bezdiskusyjnym jest, że jednym z podstawowych dowodów, które przesądziły o uznaniu A. S. za sprawcę przypisanych mu czynów były wyjaśnienia A. B., umownie określane jako pomówienie. Pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej wynikiem procesu. Istnieją dwa rodzaje pomówień. Do pierwszych z nich należą te pomówienia, w których oskarżony zapierając się własnej winy, pomawia inną osobę, przeważnie współoskarżonego o popełnienie danego czynu i w ten sposób dąży do ekskulpowania własnej osoby. Do drugiego należy pomówienie, które umownie określić można jako pomówienie złożone. Zachodzi ono wtedy, gdy oskarżony przyznając się do winy, twierdzi jednocześnie, że także inna osoba (z reguły współoskarżony) brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w danej sprawie. W omawianej sprawie mamy do czynienia z drugim rodzajem pomówienia. W jednej i drugiej sytuacji wspomniany dowód jest takim, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej inną osobę, powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia pomawiającego są logiczne i konsekwentne albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne. Sąd apelacyjny

podzielając powyższy pogląd, stoi na stanowisku, że w obu wskazanych rodzajach pomówienia dyrektywą naczelną oceny tego dowodu jest zasada swobodnej oceny dowodów uzupełniona wskazaniem celowościowymi, nakazującymi szczególną skrupulatność w jego ocenie i należytą staranność w dokonywaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych. Sąd orzekający wymaganiom tym sprostał jak i nie wykroczył poza reguły określone w zasadzie swobodnej oceny dowodów. Skarżący nie wykazali aby sąd oceniając dowody w sprawie, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego A. B. uczynił to w sposób sprzeczny z dyrektywami określonymi w przepisie art.7 kpk. Podnoszona przez adw. M. W. okoliczność, że oskarżony A. S. nie przyznał się do popełnienia przypisanych mu czynów (str.6 i 11 apelacji) i jego wyjaśnienia w tym zakresie pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami A. B. sama w sobie nie uzasadnia tezy, że ten ostatni dowód został niewłaściwie oceniony przez sąd okręgowy. Oskarżony bowiem w polskim procesie karnym ma prawo dowolnie kształtować swoją linię obrony, nie ma obowiązku dostarczać dowodów swojej winy a jego wyjaśnienia podlegają swobodnej ocenie jak każdy inny dowód. W szczególności argumentu przemawiającego za uznaniem wyjaśnień oskarżonego A. B. za niewiarygodne nie może stanowić wskazywana przez adw. M. W. różnica wieku obu oskarżonych. Z ustaleń sądu okręgowego nie wynika bowiem aby w czasie ich poznania się oskarżony A. S. miał być „pełnowartościowym partnerem” dla oskarżonego A. B. (str.6 apelacji). Sąd ustalił wszak, że A. S. początkowo „latał” dla A. B., stopniowo wykonując potem inne zadania w ramach grupy. Sam skarżący wskazuje na podporządkowanie A. S. A. B. (str.6-7 apelacji). Nie wskazuje jednak jak tak ustalone relacje między obu oskarżonymi (zgodne z ustaleniami sądu) miałyby świadczyć o braku wiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. B. a sąd apelacyjny istnienia takiego związku nie stwierdza. Skarżący nie wskazuje również związku między skazaniem oskarżonego A. S. w sprawie II K 581/05 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku (k.16932-16941 akt sprawy) a oceną wiarygodności oskarżonego A. B. w przedmiotowej sprawie. To, że w innej sprawie oskarżony został uniewinniony od zarzutu działania w zorganizowanej grupie przestępczej, nie implikuje uznania, że w przedmiotowej sprawie sąd okręgowy poczynił błędne ustalenia faktyczne; należy tu wskazać choćby na przepis art.8 kpk statuujący samodzielność jurysdykcyjną sądu. Okoliczność że z pięciu zarzuconych oskarżonemu A. S. przestępstw, od jednego został uniewinniony nie implikuje uznania, że wyjaśnienia A. B. w całości są niewiarygodne. Podobnie, jak częściowe uniewinnienie wskazanego w apelacji adw. M. W. (str.7) oskarżonego M. A.. Uznanie przeciwne wydające się skarżącemu „wysoce prawdopodobne” jest całkowicie dowolne.

Nie jest również tak jak twierdzi obrońca adw. M. P., że wyjaśnienia współoskarżonego A. B. są nieweryfikowalne. Zostały bowiem zweryfikowane m.in. w oparciu o zasady logicznego rozumowania, szczegółowo zanalizowane i ocenione przez sąd okręgowy i nie widząc potrzeby powtarzania tej analizy, sąd odwoławczy do niej się odwołuje. Nie sposób podzielić stanowiska tego obrońcy oskarżonego A. S., że wyjaśnienia A. B. są ogólne. Przeczy temu bowiem zarówno liczba przesłuchań, jakie odbyły się z udziałem tego oskarżonego jak i ich treść; wskazuje on bowiem bardzo precyzyjnie i konsekwentnie na udział oskarżonych w przestępczym procederze, w tym udział oskarżonego A. S.. Z uwagi na pozycję jaką zajmował w zorganizowanej grupie przestępczej, do której należał również oskarżony A. S., jego wiedza o udziale poszczególnych członków jest szeroka i szczegółowa. Lektura wyjaśnień oskarżonego A. B. przeczy również stanowisku skarżącego, że są one niekonsekwentne i sprzeczne, również z pozostałym materiałem dowodowym. Apelujący nie wskazuje jednocześnie z jakim materiałem dowodowym są sprzeczne. Nie sposób bowiem jedynie w oparciu o to, że Sąd okręgowy nie oparł się o wyjaśnienia oskarżonego A. B. w odniesieniu do czynów, których oskarżony A. S. nie mógł popełnić z uwagi na fakt, że w tym czasie był pozbawiony wolności, stawiać tezy o całkowitej niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. B.. Tak dokonana przez sąd okręgowy ocena jego wyjaśnień świadczy o zgodnym z zasadami logicznego rozumowania jej charakterze. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że wyjaśnienia oskarżonego A. B. są sprzeczne. W szczególności nie wskazują na to zacytowane na str. 6 apelacji fragmenty jego wyjaśnień. Na wstępie wskazał należy, że jest w nich mowa o początku udziału oskarżonego A. S. w zorganizowanej grupie przestępczej, nie zaś o dacie końcowej a zatem nie sposób za trafny uznać zarzutu, że na ich podstawie nie można przyjąć końca jego do niej przynależności. Rozważania w tej kwestii czynił już sąd apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu (str.47-48). Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego A. B., że poznał oskarżonego A. S. w 1999r. Skarżący nie wykazał aby ocena tego dowodu nie została poczyniona w sposób swobodny. Rok 2001 to czas, kiedy oskarżony A. S. opuszcza zakład karny i kontynuuje inkryminowaną współpracę z oskarżonym A. B. (k.1436 akt sprawy). Sam oskarżony A. S. potwierdził, że jak wyszedł z zakładu karnego w 2001r. to spotykał się z A. B., brał udział w „przekazywaniu reklamówek” (k.155589v akt sprawy). Sąd okręgowy odniósł się do tego wskazując na brak logiki w

wyjaśnieniach A. S. co do jego braku świadomości co te reklamówki zawierały (str.39 uzasadnienia wyroku). Rok 2003 to natomiast czas, kiedy oskarżony A. S. wykonywał polecenia A. B. (1), również bez pośrednictwa A. B., który wyjechał do Holandii (k.645-646 akt sprawy). Wskazane zatem przez skarżącego fragmenty wyjaśnień oskarżonego A. B. nie mogą zostać uznane za sprzeczne a tym samym za niewiarygodne, w szczególności w kontekście odpowiedzialności karnej A. S. w przedmiotowej sprawie. Wskazać również w tym miejscu godzi się na wyjaśnienia oskarżonego C. N., że poznał oskarżonego A. S. za pośrednictwem A. B. w 2001r., A. S. przywiózł siłownię do mieszkania A. B. (k.3717 akt sprawy). Logika zatem nakazuje uznać, że A. S. poznał A. B. przed 2001r. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że istotą zarzutu dotyczącego udziału tego oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest jej początek a koniec. Z niego bowiem skarżący wywodzi wniosek o przedawnieniu karalności tego przestępstwa w odniesieniu do oskarżonego A. S..

Istnieją również inne dowody, które potwierdzają wiarygodność wyjaśnień oskarżonego A. B., w szczególności co do sprawstwa A. S. w przypisanych mu przestępstwach. Wskazać tu należy choćby na wyjaśnienia samego A. S., który podał, że domyślał się charakteru pakunków, które otrzymywał od A. B. i dalej je przekazywał. Przyznał również, że „robił w narkotykach” z B. (k.11564 akt sprawy). Wskazać tu można również na wyjaśnienia R. B., który podał, że oskarżony A. S. przyjechał do niego pewnego razu z A. B. i przywieźli mu narkotyki (k.987, 1521, 1525 akt sprawy). Potwierdziła to konkubina R. B. (k.978 akt sprawy). Również M. M. wyjaśnił, że A. S. był w Hiszpanii z resztą członków grupy na urodzinach A. B. (1) (k.1958 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący adw. M. W., że brak jest dowodów potwierdzających obciążające oskarżonego A. S. wyjaśnienia A. B.. Skutku oczekiwanego przez skarżącego adw. M. W. nie może przynieść odwoływanie się do zeznań świadka K. G., które potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego A. B. odnośnie działania zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się obrotem narkotykami, nie odnoszą się jednak do oskarżonego A. S.. Wskazać należy, że K. G. nie działał w tej grupie a zatem mógł nie mieć wiedzy o wszystkich jej członkach, zwłaszcza, co podnosi ten obrońca (str.11 apelacji), że oskarżony A. S. był „pionkiem pozostającym na usługach B.”. Żadnego związku z rolą oskarżonego A. S. w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej nie ma czyn przypisany mu w pkt. LXIV zaskarżonego orzeczenia (pkt LXXVI aktu oskarżenia). Nie zarzucono mu bowiem popełnienia go w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co wynika wprost z treści zarzutu i przyjętej jego kwalifikacji prawnej. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że udział oskarżonego A. S. w tym czynie polegał na przekazaniu przedmiotu przestępstwa innej osobie celem wywozu go za granicę. Okoliczność zaś, że w okresie późniejszym oskarżony A. B. popełniał przestępstwa bez udziału oskarżonego A. S. nie implikuje uznania, że zarzuty przypisane mu w zaskarżonym orzeczeniu nie znajdują podstaw.

Nie jest również tak jak twierdzi obrońca oskarżonego A. S. – adw. M. P., że sąd okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie wykazał istnienia zorganizowanej grupy przestępczej; uczynił to bowiem na str.41-42 części motywacyjnej wyroku. Opisał tam w szczególności strukturę grupy, jej członków ze wskazaniem ich w niej roli. Ustalając stan faktyczny wskazał na jakich oparł się dowodach, w szczególności w zakresie udziału w niej oskarżonego A. S.. Ustalił, że oskarżony A. S. rozprowadzał narkotyki przekazywane mu przez oskarżonego A. B. (na pewnym etapie postępowania w przedmiotowej sprawie przyznał to sam A. S., o czym była już mowa wyżej), wykonywał w tym zakresie również polecenia A. B. (1) (str.2 uzasadnienia wyroku), wiedział o magazynie u oskarżonego C. N., gdzie grupa przechowywała narkotyki, brał udział w przygotowywaniu narkotyków do sprzedaży (str.6-7 uzasadnienia wyroku). Oskarżony A. S. brał udział w przyjęciu urodzinowym A. B. (1) zorganizowanym w Hiszpanii, w którym uczestniczyli również inni członkowie grupy (str.8 uzasadnienia wyroku); udział w tym przyjęciu potwierdził sam A. S. (k.15589-90 akt sprawy). Oskarżony A. S. pomagał również organizować środki transportu do przewozu narkotyków (str.10 uzasadnienia wyroku).

Nie jest również tak jak twierdzi skarżący adw. M. P., że sąd pierwszej instancji nie wskazał na motywy jakimi kierował się przy ustalaniu winy oskarżonego A. S. w czynach przypisanych mu w pkt. LXII i LXIV zaskarżonego orzeczenia. W tym zakresie należy mieć na względzie całość części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia, a zatem ustalenia faktyczne w tym zakresie (str.5 uzasadnienia wyroku) oparte o wyjaśnienia oskarżonego A. B. (k.8367 akt sprawy) oraz ocenę wyjaśnień oskarżonych: A. B. (str.34-35, 37 uzasadnienia wyroku) i A. S. (str.39 uzasadnienia wyroku). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że sąd nie wskazał okoliczności popełnienia tych czynów.

Skutku oczekiwanego przez skarżących nie może przynieść wskazanie, że wyjaśnienia oskarżonego A. B. w zasadzie nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach. Sąd apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach zaprezentowany w wyroku z 21 listopada 2002r. w sprawie II AKa 428/02, OSA 2003/8/89: „Usuwanie wątpliwości przy ocenie danego dowodu nie musi być dokonywane wyłącznie za pomocą konkretnego i bezspornego dowodu przeciwnego, lecz także za pomocą okoliczności lub wniosków wynikających z logicznego myślenia czy wręcz doświadczenia życiowego”. Przy czym weryfikacja dowodów w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego nie jest jedynie uprawnieniem Sądu, ale jego obowiązkiem, wynikającym z art.7 kpk i niezbędnym dla zrealizowania celów postępowania karnego. Takie właśnie zasady logiki i doświadczenia życiowego pozwalają na pozytywną ocenę wiarygodności wyjaśnień A. B.. Sąd apelacyjny nie podziela również poglądu skarżącego adw. M. P., że redakcja przepisów art.7 kpk i art.424 kpk wskazuje, że użyte w nim określenie „dowody” w liczbie mnogiej uniemożliwiają przyjęcie za podstawę faktyczną jednego dowodu. W polskiej procedurze karnej nie obowiązuje bowiem zasada „jeden świadek żaden świadek”.

Całkowicie niezrozumiałe, dla sądu apelacyjnego, nieoparte żadną argumentacją jest twierdzenie skarżącego, że w przedmiotowej sprawie nastąpiły braki organizacyjne czy techniczne w przedmiocie gromadzenia dowodów. Nie sposób zatem szerzej odnieść się do tego zarzutu.

Jak wyżej już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, okoliczność, że w pewnym zakresie doszło do uniewinnienia oskarżonego A. S. i M. A. nie implikuje uznania, że wyjaśnienia A. B. są całkowicie niewiarygodne. Świadczy to o tym, że sąd okręgowy analizował ten dowód w odniesieniu do innych. Jest bowiem rzeczą oczywistą, iż w ramach swobodnej oceny dowodów mieści się możliwość przyznania wiarygodności jedynie pewnym fragmentom wyjaśnień danej osoby, a zdyskwalifikowanie danego dowodu w pozostałej części. Warunkiem oceny takiego stanowiska jako zasadnego jest jedynie to, aby znalazło ono uzasadnienie oparte na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniające zasady wiedzy, logicznego rozumowania oraz wskazania doświadczenia życiowego. Bez wątplenia powyższe spełnia argumentacja sądu okręgowego. Z powyższych względów skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do częściowo umorzonych postępowania śledztwa względem A. K. w sprawie Ap V Ds. 38/13.

Odnosząc się do przedstawionych przez adw. M. P. kryteriów dowodu z pomówienia wskazać należy, że problemu tego nie można sprowadzić do określonego, jednakowego dla wszystkich sprawy, katalogu wymogów. Wskazać należy, że gdyby informacje były potwierdzone przez pomówionego, nie byłoby potrzeby odnoszenia się do konstrukcji pomówienia, gdyż sąd oparłby się o wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy. W realiach rozpoznawanej sprawy podkreślenia wymaga, że – jak wyżej wskazano – oskarżony A. S. przyznał, że działał w narkotykowym procederze z oskarżonym A. B.. Nie jest również tak (sąd odwoławczy odnosił się też już do tego – str.55 uzasadnienia), że obowiązuje zasada „jeden dowód żaden dowód”. Niezależnie od tego wskazać należy tu na omówione wyżej relacje procesowe innych osób, które obciążają oskarżonego A. S.. Obszerność i szczegółowość wyjaśnień oskarżonego A. B. przeczą tezie skarżącego o uknuciu przez niego w ciągu tygodnia między pierwszym a drugim przesłuchaniem intrygi mającej na celu w szczególności bezpodstawne obciążenie oskarżonego A. S.. Okoliczność, że o tym oskarżonym wyjaśniał na kolejnym przesłuchaniu nie potwierdza tezy obrońcy oskarżonego o uknutej przeciwko niemu intrydze. Podkreślenia bowiem wymaga, że w czasie drugiego z kolei (a pierwszego w których składał wyjaśnienia obciążające samego siebie i innych współsprawców), oskarżony A. B. odnosił się do okoliczności związanych ściśle z zatrzymaniem, jakie zapoczątkowało postępowanie karne w przedmiotowej sprawie, a które nie było związane z oskarżonym A. S.. Dopiero w kolejnych wyjaśnieniach przedstawił cały zakres przestępczej działalności w jakiej brał udział. Okolicznością, która sama w sobie nie może skutkować zdeprecjonowaniem jego wyjaśnień nie może być również skorzystanie z dobrodziejstwa wynikającego z art.60 § 3 kk, odnosił się również do tego sąd okręgowy (str.34 uzasadnienia wyroku). Rozważania sądu zyskały pełną aprobatę sądu odwoławczego i brak jest podstaw aby ponownie przytaczać w tym miejscu tę trafną argumentację. Tym bardziej, że apelujący ograniczył się w tym zakresie do wskazania kary jaką wymierzono oskarżonemu A. B. w wyniku zastosowania nadzwyczajnego jej złagodzenia wynikającego z przepisu art.60 § 3 kk. Nie ma również racji skarżący twierdząc, że wyjaśnienia A. B. są wewnętrznie sprzeczne i niekonsekwentne, do tej kwestii również już odnosił się sąd odwoławczy (str.52

uzasadnienia). Fakt uprzedniej karalności nie dyskredytuje wyjaśnień oskarżonego. Nie jest to bowiem kryterium określone w art.7 kpk, które bierze pod uwagę sąd dokonując oceny wiarygodności dowodu.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do różnych konfiguracji osobowych w jakich oskarżony A. B. popełniał przestępstwa i wysnuć z tego domniemania, że jego wspomnienia w tym zakresie mogły się zlewać. Całkowicie dowolne jest również stwierdzenie, że o ile jego wyjaśnienia mogą być wiarygodne w odniesieniu do pozostałych współoskarżonych, to w odniesieniu do oskarżonego A. S. nie mogą stanowić wiarygodnego dowodu.

Nie ma racji drugi z obrońców oskarżonego A. S. – adw. M. W. twierdząc, że sąd okręgowy w zakresie wszystkich przypisanych temu oskarżonemu czynów uchybił przepisom art.410 kpk i art.424 § 1 kpk. Sąd ten wskazał bowiem w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia jakie dowody uczynił podstawą swoich ustaleń faktycznych i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Odnosząc się natomiast do zarzutu opartego na podstawie określonej w art.438 pkt 3 kpk należy stwierdzić, że sąd okręgowy poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej analizie, a tok rozumowania zaprezentował w przekonującym uzasadnieniu. W przeciwieństwie do apelacji opartych na wybiórczo wskazanych okolicznościach podstawę zaskarżonego wyroku stanowi całość okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. W ocenie sądu odwoławczego omawiane apelacje nie przytoczyły takich okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowe ustalenia sądu pierwszej instancji. Trzeba zarazem podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Z uwagi na fakt, że sąd okręgowy nie dopuścił się błędów w gromadzeniu i ocenie materiału dowodowego, chybione są zarzuty obrońców oskarżonego A. S. błędów w ustaleniach faktycznych jakich miał się dopuścić sąd pierwszej instancji w konsekwencji błędów dotyczących oceny dowodów. Doszło zatem do poczynienia prawidłowych ustaleń w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu A. S..

Jak już wyżej wskazano, uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia sporządzone zostało zgodnie z wymogami określonymi w art.424 kpk, nie doszło zatem do obrazy tego przepisu. W szczególności aprobaty sądu odwoławczego nie zyskał zarzut adw. M. P., co do braku wyjaśnienia przez sąd okręgowy podstawy prawnej wyroku w zakresie stosowania ustawy obowiązującej w czasie popełnienia czynu (str.2 apelacji). Z uwagi na fakt, że zarzut ten nie został rozwinięty w uzasadnieniu apelacji a zatem nie sposób odnieść się do niego szerzej, wskazać należy, że w odniesieniu do każdego czynu przypisanego oskarżonemu A. S. sąd okręgowy postąpił zgodnie z treścią przepisu art.4 § 1 kk, co znalazło odzwierciedlenie w treści zaskarżonego orzeczenia a oczywista trafność tego rozstrzygnięcia powoduje, że brak ustosunkowania się do tego w części motywacyjnej wyroku nie może zostać uznany za uchybienie przepisom procedury mające wpływ na treść orzeczenia. Podkreślenia bowiem wymaga, że trafny zarzut obrazy przepisów postępowania musi wykazać zarówno, że do uchybienia określonemu przepisowi doszło, jak i że miało to wpływ na treść orzeczenia (art.438 pkt 2 kpk).

Odnosząc się do wniosków dowodowych zawnioskowanych przez obrońców oskarżonego A. S. w wywiedzionych apelacjach wskazać należy, że brak było podstaw do ich uwzględnienia. Miały one na celu podważenie uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. B..

Postanowienie Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w G. w sprawie Ap V Ds. 38/13 nie ma znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego A. S. w przedmiotowej sprawie, w szczególności dla oceny wiarygodności składanych w niej wyjaśnień przez A. B.. Wskazać tu bowiem należy na przepis art.8 kpk statuujący samodzielność jurysdykcyjną sądu orzekającego. Podnieść również godzi się, że powodem częściowego umorzenia śledztwa przeciwko A. K. było to, że w inkryminowanym czasie był pozbawiony wolności. Również i w sprawie będące przedmiotem

niniejszego rozpoznania, sąd okręgowy czynił ustalenia faktyczne również mając na względzie okresy, w których oskarżeni byli pobawieni wolności.

Również wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie II K 581/05 znajduje się w aktach niniejszej sprawy (k.16034-16040 akt sprawy). Fakt skazania w nim oskarżonego A. S. również za przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ale popełnione w innym czasie niż przypisane w przedmiotowej sprawie w żaden sposób nie może podważyć prawidłowości ustaleń sądu, którego wyrok poddany został obecnie kontroli instancyjnej. Skarżący również takiego związku nie wskazuje.

Całkowicie chybioną jest próba zdyskredytowania wyjaśnień oskarżonego A. B. poprzez wskazanie na wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 162/14, w którym obciążony przez niego W. T. został uniewinniony. Wyrok w tym zakresie został bowiem uchylony mocą wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 21.01.2019r. w sprawie II AKA 268/17 a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Przed przystąpieniem do rozważania zarzutów podniesionych w zakresie przez kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. S. wskazać należy, że niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary określonych w art.53 kk. Przepis ten określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary lub środków karnych, których dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Sąd pierwszej instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażąco (art.438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie wspomnianych wyżej dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 kk. Na gruncie art.438 pkt.4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Innymi słowy zarzut rażąco niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Mając na względzie, by rozmiar represji karnej był w pełni adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i winy oraz spełniał swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także by uwzględniał wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, jak i potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawca jest sprawiedliwie karany, sąd apelacyjny nie znalazł podstaw do obniżenia kar orzeczonych przez sąd okręgowy wobec oskarżonego A. S.. Sąd ten wskazał na okoliczności obciążające i łagodzące mające wpływ na wymiar kary (str.44-45 uzasadnienia wyroku). To, że częściowo są to okoliczności takie same dla kilku oskarżonych nie oznacza, że wymienienie ich łącznie stanowi mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę art.424 § 2 kpk. W ocenie sądu apelacyjnego również wskazanie na ustabilizowaną sytuację życiową i zawodową m.in. oskarżonego A. S. jest wystarczające z punktu widzenia dyrektyw art.53 kk. Uzupełnienie jej przez obrońcę oskarżonego – adw. M. W. o wskazanie, że oskarżony A. S. nie popełnił żadnego nowego przestępstwa, prowadzi legalną działalność gospodarczą, utrzymuje rodzinę nie może skutkować obniżeniem orzeczonych wobec niego kar pozbawienia wolności, zarówno jednostkowych, jak i kary łącznej. Podobnie jak wskazywany nadto przez drugiego z obrońców wpływ czasu od popełnienia przypisanych mu przestępstw. Rację ma jedynie obrońca – adw. M. P. wskazując na wewnętrzną sprzeczność orzeczenia sądu pierwszej instancji w zakresie kar łącznych wymierzonych oskarżonym: A. S. i A. J.. Sąd apelacyjny, odmiennie jednak niż to czyni obrońca uznał, że kara łączna wymierzona ostatniemu z wymienionych jest rażąco łagodna. Skutkowało to częściowym uwzględnieniem apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego co do kary orzeczonej wobec oskarżonego A. J., do którego to środka odwoławczego sąd drugiej instancji odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Z uwagi na brak apelacji na niekorzyść oskarżonego C. N., na marginesie jedynie wskazać należy, że suma kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych mu to 7 lat i 6 miesięcy, nie zaś 11 lat i 6 miesięcy jak wskazał skarżący adw. M. P.. Wskazać również należy, że temu oskarżonemu nie przypisano, odmiennie niż oskarżonemu A. S., popełnienia zbrodni (art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Skarżący nie wskazali na inne argumenty, które przemawiałyby za obniżeniem orzeczonej wobec oskarżonego A. S. kary łącznej pozbawienia wolności (tej tylko bowiem dotyczą zarzuty apelacji obu obrońców). Podkreślenia zatem wymaga, że kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego A. S. oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia a kara orzeczona za zbrodnię z art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest karą ustawowo minimalną. W ocenie sądu apelacyjnego kara łączna 5 lat pozbawienia wolności, przy możliwości orzeczenia jej w granicach od 3 do 7 lat, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące mające wpływ na jej wysokość oraz dyrektywy wymiaru kar łącznych, nie nosi cechy rażąco niewspółmiernie surowej.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego C. N.

Przed przystąpieniem do omawiania zarzutów podniesionych co do części wyroku dotyczącej oskarżonego C. N. wskazać należy, że obrońca oskarżonego sformułował 26 listopada 2018r. apelację (k.16806-16814 akt sprawy)

obejmującą – jak wskazał w jej uzasadnieniu (str.6 apelacji) – wszystkie rozstrzygnięcia dotyczące tego oskarżonego, określając jednak zakres wywiedzionego środka odwoławczego wskazał jedynie na pkt. XLIX, L, LII, LIV i LV (str.1 apelacji). W piśmie z 30 listopada 2018r. nazwanym „Zmiana/uzupełnienie sentencji apelacji” (k. 16815-16820 akt sprawy) skarżący opisany wyżej zakres zaskarżenia poszerzył o pkt. LI, LIII, LVI i LVII, przy czym w dalszej części tego pisma odnosi się jedynie to punktów wyroku wskazanych pierwotnie w apelacji. Nie wskazał zatem skarżący żadnych konkretnych zarzutów odnoszących się do wskazanych w tym jedynie piśmie punktów wyroku.

Z uwagi na treść zarzutów przedstawionych w tej apelacji bardzo zbliżoną do zarzutów zawartych w apelacji sporządzonej w sprawie oskarżonego A. S. przez tego samego obrońcę, sąd drugiej instancji częściowo odwołuje się do rozważań poczynionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia nie widząc potrzeby ponownego przytaczania jej w tym miejscu. Odnosi się do to do ogólnych zasad oceny materiału dowodowego jakim dysponował Sąd pierwszej instancji, zarzutów obrazu przepisów postępowania oraz błędów w ustaleniach faktycznych (str. 48-49, 57-58 uzasadnienia). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że doszło do dokonania przez Sąd pierwszej instancji dowolnej oceny materiału dowodowego, w oparciu o który przypisano oskarżonemu C. N. działanie w zorganizowanej grupie przestępczej oraz popełnienie pozostałych przestępstw. Odnieść się w tym miejscu należy ponownie do nieobowiązującej zasady „jeden świadek, żaden świadek” oraz do tego, że dowód z tzw. pomówienia podlega swobodnej ocenie jak każdy inny, a nie każdy dowód musi być potwierdzony innym dowodem, gdyż ocena jego wiarygodności musi również odbywać się w oparciu o zasady logicznego rozumowania. Sąd okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał na podstawie jakich dowodów uznał winę oskarżonego C. N. i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść w szczególności kwestionowanie okresu w jakim oskarżony C. N. należał do zorganizowanego grupy przestępczej opisanej w zaskarżonym orzeczeniu. Śmierć matki oskarżonego A. B. (maj 2005r.) nie stanowi bowiem końca działalności C. N. w ramach tej grupy, w szczególności końca inkryminowanej współpracy obu oskarżonych. Oskarżony A. B. wyjaśnił bowiem jednoznacznie, że po jego powrocie do kraju po śmierci matki, suszył z oskarżonym C. N. amfetaminę (k.2820 akt sprawy), a zatem kontynuowali przestępczą działalność. Okoliczność, że oskarżony C. N. nie był gościem na przyjęciu urodzinowym A. B. (1), które miało miejsce w Hiszpanii sama w sobie nie może skutkować uznaniem, że oskarżony ten uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, której inni członkowie na tym przyjęciu byli.

Trafnym argumentem nie może również być ten dotyczący konsekwentnego nieprzyznawania się oskarżonego C. N. do popełnienia czynów przypisanych mu w pkt. XLIX, LII, LIV, LV zaskarżonego orzeczenia. Jest to bowiem prawo oskarżonego a dowód ten podlega swobodnej ocenie jak każdy inny w sprawie. Skuteczny nie jest przy tym argument, że nieruchomości wynajmowana od oskarżonego C. N. przeszła w posiadanie innego właściciela; według wyjaśnień C. N. miało to mieć miejsce w 2005r. (k.3717 akt sprawy). Przede wszystkim wskazać należy, że okres o jakim mowa w tym pkt. XLIX zaskarżonego wyroku to lata 1999-2005 a zatem jego początek sięga kilku lat przed podnoszoną zmianą właściciela części nieruchomości. Podkreślenia również wymaga, że tylko część nieruchomości zmieniła właściciela, który - jak twierdzi oskarżony – „wyburzył stodołę”. W tym kontekście nie zostały skutecznie podważone wyjaśnienia oskarżonego A. B., że u oskarżonego C. N., suszona była amfetamina w maju 2005r., oskarżony ten bowiem nie wskazał kiedy w 2005r. doszło do zmiany właściciela części posesji oraz do wyburzenia „stodoły”.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do kwestii własności wskazanej wyżej posesji w kontekście przypisania oskarżonemu C. N. czynu w pkt. LV zaskarżonego orzeczenia. Sąd okręgowy ustalił bowiem, w oparciu o uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego A. B., że tabletki extasy będące przedmiotem przestępstwa były przechowywane w jego piwnicy (str.12 uzasadnienia wyroku), nie zaś na posesji gdzie mieszkał C. N.. Jego rola w tym przestępstwie polegała na przywiezieniu ich z W. do domu A. B..

Skutkiem takiej oceny jest także uznanie za chybiony zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych (str.4-5 apelacji), skoro miały one być konsekwencją uchybień procesowych, a te – w ocenie sądu okręgowego – nie miały miejsca. Podkreślenia wymaga, że podnoszona przez skarżącego kwestia kto otrzymał pieniądze pochodzące z przestępstwa przypisanego w pkt. LII zaskarżonego orzeczenia nie jest przedmiotem zarzutu. Oskarżonemu C. N. przypisano bowiem w nim udział w obrocie „znaczłą ilością substancji psychotropowych. Do kwestii własności czy też posiadania

nieruchomości zajmowanej przez oskarżonego C. N. i jej wpływu na jego odpowiedzialność karną w zakresie pkt. LII zaskarżonego orzeczenia Sąd odwoławczy odnosił się już powyżej i do rozważań tych odwołuje się.

Aprobaty Sądu drugiej instancji nie zyskał również zarzut obrazy art.424 § 1 kpk w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu, w szczególności wskazanych w apelacji, tj. pkt XLIX, L, LII, LIV, LV, skarżący nie wskazał żadnych konkretnych uchybień jakich w omawianym zakresie miał dopuścić się sąd okręgowy. Wskazać zatem należy, że uzasadnienie wyroku również i w omawianej kwestii w pełni pozwala na prześledzenie toku rozumowania sądu a zatem poddaje się kontroli instancyjnej.

Skutecznym zarzutem obrazy art.7 kpk nie może zostać w zakresie art. LII uznany zarzut oparty o fakt, że w tym zakresie doszło do uniewinnienia oskarżonych: M. A. i A. S., mimo obciążających wyjaśnień oskarżonego A. B.. Okoliczności bowiem, na podstawie których zapadły takie orzeczenia, nie mają zastosowania do oskarżonego C. N.. Wskazać nadto ponownie należy, że w granicach swobodnej oceny dowodów Sąd może dać wiarę części wyjaśnień oskarżonego.

Chybiony jest zarzut obrazy art.7 kpk w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu C. N. w pkt. LIV zaskarżonego orzeczenia. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza bowiem ustalenia sądu okręgowego o udziale oskarżonego C. N. w zorganizowanej grupie przestępczej. Trafnie w tym zakresie sąd pierwszej instancji oparł się na wyjaśnieniach A. B.. Są one szczegółowe, konsekwentne oraz zgodne z zasadami logicznego rozumowania. Skarżący nie zdołał skutecznie podważyć prawidłowości tej oceny, gdyż gołosłowne ich kwestionowanie za skuteczne uznane być nie może.

W odniesieniu do omawianej apelacji aktualne pozostają rozważania sądu odwoławczego również w odniesieniu do zarzutu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, tj. przedawnienia karalności czynu przypisanego oskarżonemu C. N. w pkt. L zaskarżonego orzeczenia. W tym zakresie aktualne są uwagi poczynione na str.48-49 niniejszego uzasadnienia, gdyż również odnoszą się do czynu z art.56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, którego popełnienie w okresie od początku 2001r. do początku 2003r. przypisano oskarżonemu C. N. w pkt. L zaskarżonego orzeczenia. Również zatem i w tym przypadku nie doszło do przedawnienia karalności czynu.

Podobnie i w tym przypadku samo kwestionowanie depozycji A. B. nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Nie wskazał on bowiem żadnych argumentów skutecznie podważających pogląd o swobodnej ocenie tego dowodu. Trafnie przy tym wskazał sąd okręgowy (str.39 uzasadnienia wyroku), że oskarżony C. N. nie zaprzeczał znajomości z pozostałym oskarżonymi, jednocześnie brak jest podstaw do uznania, że istniał między nim a oskarżonym A. B. konflikt, który mógłby stanowić powód bezpodstawnego oskarżenia go przez tego ostatniego.

Skutecznego argumentu kwestionującego ustalenia sądu okręgowego co do czynu przypisanego oskarżonemu C. N. w pkt. LV zaskarżonego orzeczenia nie może stanowić odwoływanie się do wyjaśnień wszystkich współoskarżonych oraz wskazanie na brak w tym czasie kontaktu między A. B. a C. N.. Skarżący nie zdołał przedstawić argumentów, które skutecznie mogły zakwestionować wiarygodność wyjaśnień A. B. co do tego, że oskarżony C. N. na jego polecenie przywiózł będące przedmiotem omawianego przestępstwa 40.000 tabletek ekstazy (k.464 akt sprawy). Ustalony w tym zakresie stan faktyczny (str.12 uzasadnienia wyroku) wskazuje, że pozostali, poza A. B., oskarżeni, tj. D. N. i A. J. nie mieli kontaktu z oskarżonym C. N.. Ta okoliczność sama w sobie może uzasadniać ich brak wiedzy co do udziału tego oskarżonego w przestępstwie. Argumentem przemawiającym za wiarygodnością wyjaśnień oskarżonego A. B. jest również wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 24.01.2017r. w sprawie XII K 133/16 (k.16251-16255 akt sprawy) skazujący D. N. za czyny popełnione wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym C. N. a będące przedmiotem niniejszego postępowania. Podobnie wyrok skazujący zapadł wobec A. J. (apelacja w tym zakresie dotyczy jedynie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności).

Aprobaty sądu odwoławczego nie zyskały również zarzuty odnoszące się do uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie okoliczności mających wpływ na wymiar kary. Z uwagi na fakt, że zarzut w tym zakresie (str.5 apelacji) jest identyczny z postawionym w apelacji wywiedzionej przez tego samego obrońcę w odniesieniu do

oskarżonego A. S., Sąd drugiej instancji odwołuje się do poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu (str.62) uwag w tym zakresie. Brak jest bowiem podstaw do ponownego przytaczania w tym miejscu wskazanych już argumentów.

Podobnie, ponownego odniesienia nie wymaga kwestia wniosków dowodowych zawartych na str.6 apelacji. Są one bowiem identyczne jak w apelacji wywiedzionej przez tego samego obrońcę wobec oskarżonego A. S.. Z tego względu sąd apelacyjny odwołuje się do uwag poczynionych w tej kwestii na str.59-60 niniejszego uzasadnienia.

Konsekwencją uznania oskarżonego C. N. za winnego popełnienia czynów przypisanych mu w pkt. L, LII i LV były orzeczenia o nawiązkach zawarte w pkt. LI, LIII i LVI zaskarżonego orzeczenia. Odwołując się do uwag poczynionych na wstępie omawianej apelacji wskazać należy, że w tym zakresie skarżący nie podał żadnych zarzutów, do których mógłby odnieść się sąd odwoławczy. Stwierdzić zatem należy jedynie, że brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości orzeczenia również i w tej części.

Z tożsamyh powodów sąd odwoławczy nie może odnieść się do kwestii kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonego C. N.. Również bowiem i w tym zakresie skarżący nie podniósł żadnych argumentów w wywiedzionym środku odwoławczym i jego „uzupełnieniu”. Wskazać zatem jedynie należy, odwołując się do dyrektyw wymiaru kary omówionych na str. 60-62 niniejszego uzasadnienia, że zarówno kary jednostkowe jak i kary łączne: pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego C. N. nie rażą surowością, uwzględniając wszystkie okoliczności mające wpływ na ich wymiar oraz dyrektywy jakimi winien kierować się sąd orzekający w ich przedmiocie.

Odnosnie apelacji oskarżyciela publicznego.

Rację ma skarżący twierdząc, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego A. J. w przedmiotowej sprawie jest rażąco łagodna.

Nie widząc potrzeby ponownego przytaczania w tym miejscu dyrektyw wymiaru kary i celów, jakim ma ona służyć, Sąd apelacyjny odwołuje się do uwag poczynionych na str.59-61 niniejszego uzasadnienia.

Sąd apelacyjny podziela pogląd skarżącego, że orzeczona wobec oskarżonego A. J. kara łączna pozbawienia wolności nie uwzględnia w należyтым stopniu stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, który sam sąd okręgowy określił jako wysoki (str.44 uzasadnienia wyroku). Sąd ten dostrzegł również podnoszony w apelacji długi okres przestępczej działalności objętej niniejszym postępowaniem, w tym dotyczący oskarżonego A. J.. Nie umknęła również uwadze sądu okręgowego znaczna ilość substancji psychotropowych i środków odurzających, których wprowadzanie na rynek przypisano oskarżonemu A. J., jak i jego uprzednia karalność. Trafnie nadto skarżący wskazał na rolę oskarżonego A. J. w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach której prowadził przestępczą działalność; stał on w jej hierarchii dość wysoko. Aprobata sądu drugiej instancji zyskało również stanowisko apelującego, że sąd okręgowy przecenił jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary przyznanie się oskarżonego do winy. Oskarżony A. J. dopiero bowiem pod koniec śledztwa przyznał się do części zarzuconych mu czynów a i wówczas – co istotne – ograniczył się w zasadzie jedynie do stwierdzenia, że częściowo przyznaje się do udziału w obrocie narkotykami i nie przyznaje się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Jednocześnie odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k.11386 akt sprawy). Następnie, w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów a do stanowiska zaprezentowanego pod koniec śledztwa powrócił w końcowej fazie postępowania sądowego (k.16598 akt sprawy) w dalszym ciągu nie składając jednak wyjaśnień. Oskarżony oczywiście ma prawo do takiej postawy procesowej, jednak nie może oczekiwać od organu orzekającego, że zostanie ona uznana za istotną okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary.

Sąd apelacyjny podziela stanowisko skarżącego, że wymiarzenie oskarżonemu A. J. kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie zbliżonej do absorpcji nie znajduje żadnego uzasadnienia. Dolna granica tej kary jaką mógł orzec sąd okręgowy to 6 lat pozbawienia wolności, suma kar jednostkowych to 17 lat pozbawienia wolności. Niebagatelne znaczenie ma tu również wzgląd na wewnętrzną spójność wyroku w zakresie kar orzeczonych wobec wszystkich oskarżonych, poza oskarżonym A. B., wobec którego zaistniały podstawy do zastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Orzeczenie wobec oskarżonego A. J. kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności

za popełnienie trzech przestępstw jednostkowych oraz trzech ciągów przestępstw (w tym dwóch ciągów zbrodni) składających się z dwóch, trzech i pięciu przestępstw jednostkowych powodowało – w ocenie Sądu apelacyjnego wewnętrzną sprzeczność wyroku w zakresie kar łącznych, skoro jednocześnie oskarżonym: C. N. i A. S. za popełnienie odpowiednio: pięciu przestępstw jednostkowych i czterech (w tym jednej zbrodni) wymierzono kary łączną pozbawienia wolności na zasadzie mniej zbliżonej do absorpcji. Wskazane wyżej okoliczności nie pozwalają na zaaprobowanie orzeczenia wobec oskarżonego A. J. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat. Brak jest jednak podstaw do orzeczenia jej w wymiarze postulowanym przez skarżącego, tj. 11 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu apelacyjnego karą sprawiedliwą, uwzględniającą wszystkie wskazane wyżej okoliczności będzie kara łączna 9 lat pozbawienia wolności.

Sąd apelacyjny z urzędu dostrzegł błędnie wskazane podstawy prawne wymiaru kar łącznych w pkt. LVII i LXVI. Nie doszło bowiem w tym zakresie do połączenia węzłem kary łącznej ciągu przestępstw. Chybionym zatem było wskazanie w podstawie prawnej przepisu art.91 § 2 kk; podstawę tę winny stanowić przepisy art.85 § 1 i 2 kk oraz art.86 § 1 i 2 kk.

Z uwagi na zmianę wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. J., sąd apelacyjny uchylił orzeczenie o opłacie wobec tego oskarżonego i w oparciu o przepis art.1, art.6, art.10 ust.1 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył jedną opłatę według kary przez siebie orzeczonej.

W pkt. L zaskarżonego orzeczenia doszło do oczywistej omyłki pisarskiej w jednej z podstaw kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, co sąd apelacyjny skorygował stosownym postanowieniem w toku rozprawy odwoławczej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w pkt. XLVIII orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności podwyższył do 9 lat,
2. w pkt. LVII i LXVI za podstawę wymiaru kar łącznych w miejsce art.91 § 2 kk przyjął art.85 § 1 i 2 kk oraz art.86 § 1 i 2 kk.
3. w pkt. LXVIII uchylił orzeczenie o opłacie zasądzonej od oskarżonego A. J. i wymierzył mu opłatę za obie instancje w wysokości 2.400 zł.

W pozostałym zakresie, nie stwierdzając zaistnienia przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk, sąd apelacyjny zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

O wydatkach postępowania odwoławczego sąd apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.633 kpk obciążając nimi oskarżonych: M. A., S. G., A. J., C. N. i A. S. w częściach związanych z ich w nim udziałem. Uznał bowiem, że brak jest postaw do zwolnienia ich od obowiązku ich ponoszenia.